

Dvisavaitinis iliustruotas Jaunimo Laikraštis.

Lietuvos Vyčių Organizacijos Organas

Tomas VII

Lapkričio-November 15 d., 1925

442

No. 20 (187)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill., Under Act of March 3, 1879, Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on April 12, 1921.

"VYTIS" (The Knight)
Published Semi-Monthly by Lietuvos Vyčiai (Knights of Lithuania)

SUBSCRIPTION RATE:

Yearly	\$3.50
6 Months	2.00
In foreign countries and Chicago yearly	4.00

Advertising rates on application.
All communications must be addressed:

"VYTIS"

4736 S. Wood Street

Chicago, Illinois

Telephone Lafayette 6298

"VYTIS"

Jaunimo dvi-savaitinis laikraštis. Leidžia Lietuvos Vyčiai.

PRENUMERATA:

Metams	\$3.50
Pusmečiui	2.00
I Užsienį ir Chicagoj Metams	4.00
Pavienis numeris	.20

"VYTIS"

4736 S. Wood Street

Telephone Lafayette 6298

Chicago, Illinois

Pr.

Prie Apšvietos Savaitės.

Suv. Valstybių prezidentas paskelbė apšvietos-auklėjimo savaitę (education week) pradedant lapkričio 16 d. Įvairios organizacijos ir įstaigos, kurioms apšvietos ir auklėjimo dalykai apeina, paminės tą savaitę įvairiomis programomis. Pavyzdžiui, National Catholic Welfare Council turi sudaręs tautiniai-katalikišką programą kiekvienai dienai per visą savaitę.

Mums, lietuviams katalikams išeiviams, apšvietos ir auklėjimo dalykai gyvai rūpi. Mūsų rūpesnis yra net trilypis: katalikybė, lietuvybė ir valstybingumas. Šios šalies gyventojams, jau pilnai sutapusiems, nuo kiek gentkarčių, su Amerikos visokeriopu gyvenimu, berūpi tik du dalyku: jų tikėjimas ir valstybingumas. Bet mažai rasime tarp amerikiečių tokių žmonių, kurie savo širdies gilumoje nenešiotų jokio prisirišimo prie savo protėvių tautos.

Amerikos mokyklos, kitos viešosios įstaigos rūpinasi šios šalies gyventojuose auklėti valstybingumo dvasią, kad būtų sąmoningi piliečiai šalies kurioj gyvena.

Katalikui to nepakanka. Jis plačiau rūpinasi savaisiais. Rimtai žiūri į žmogaus galutiną tikslą kurs nelengva pasiekti. Reikia gero, ilgo ir stropaus auklėjimo nugalėti visus blogus palinkimus, laikytis tikrojo tikėjimo. Todėl jis steigia

parapijinę mokyklą kurioj jaunuoliai-ės netik valstybingumo bus mokinami, bet ir kitose dorybėse auklėjami, kas palengvins jam pasiekti galutiną tikslą, amžinąją laimę. Mokslas yra pavojingas įrankis rankose to žmogaus, kurs dorybėse neišauklėtas.

Lietuvis katalikas išeivis dar tuo nepasitenkina. Jam svarbu yra būti sąmoningu piliečiu tos šalies kurioj gyvena: būti naudingą jos gyventojų, naudotis jos teisėmis ir tuo pačiu sykiu parodyti tai šaliai aukštą valstybinį susipratimą, vertę tos tautos iš kurios yra kilęs.

Jo tikėjimas yra tiek svarbu jam kaip ir kiekvienam kitam katalikui. Tečiau jo dvasia plačiau aprėpia. Jis randa savo širdy vietos tėvynės, prabočių tautos meilei. Ir jis gali tą dorybę suderinti su savo gyvenimu, pilietyste šioj šalyj. Jis nesigaili dvigubą mokesnį mokėti už mokyklų palaikymą: vieną valstybės paimamą už viešąsias mokyklas kuriomis nesinaudoja, kitą už palaikymą parapijos mokyklos kurioj jo vaikai trilypiai auklėjami: katalikybėje, lietuvybėje ir Amerikos pilietybėje.

Mokykla tik papildoma šeimyninį auklėjimą. Dažniausia visas mokymas ir auklėjimas mokykloj eina per niek jei tam nėra pagrįsiamas geras pamatas šeimynoj.

Kun. Pr. Vaitukaitis.

Po 20 Metų Apsilankius Lietuvoj.

Lietuvoj—Žiūrint į Jaunimą.

Man Lietuvoj besilankant, ką ten patyriau negalima užtylėti. Jaunimo tarpe galima pastebėti, įvairiuose sluogsnuose jų gyvenimo, daug gražaus veikimo.

Imant aplamai Lietuvoje, dabartiniu laiku jaunimas yra tai tautos graži ateitis. Mergaitės bei vaikinai daugumoje yra palinkę prie mokslo bei apšvietos. Daug teko su jaunimu susidurti, kaip miestuose taip ir provincijose, kaimuose, bet niekur nebuvo galima pastebėti, kad, galimybės esant, nenorėtų eiti mokyklon. Kiekvienas nori ir stengiasi kuoaukščiau laipsnio moksle pasiekti. Visose mokslo šakose esama abiejų lyčių talentuotos jaunuomenės. Neapsiriksiu pasakęs, jei ir tolesniai taip eis pirmyn kaip kad dabar, ir jeigu bus galima ateityje išvengti karo, už 25 metų Lietuva taps mokyčiausia šalis pasaulyje.

Draugijinis gyvenimas, ypač katalikiškosios jaunuomenės, Lietuvoje didelę pažangą yra padaręs. Ten einantieji mokslus, ir šiaip jau darbininkai arba profesionalai, spiečiasi į draugijas ir draugijėles. Pavyzdžiui, Ateitininkai, kurie skaito suvirš 5,000 narių, tai jau tikri žiedai Lietuvos. Iš Ateitininkų netiktai, kad daug ko galima ateityje tikėtis, bet jie jau ir šiandien gausių vaisių išduoda pačiai šaliai, jos apšvietai ir sustiprinimui tikybos. Tai yra jaunuomenė mokslus siekianti ir tuo tikruoju, ant Kristaus pamatų statytu mokslu, šviečia visus pakraščius mūsų Tėvynės.

Malonų įspūdį manyj padarė Ateitininkų Kongresas, įvykęs Kaune 11—15 dienomis rugpj. mėnesio šių metų, kuriame turėjau progos keletą valandų dalyvauti kaip svečias. Tame kongrese dalyvavo suvirš 2,000 moksleivių ir augštus mokslus baigusiu asmenų ir daug pašalinių žmonių. Be bendro kongreso nutarimų, buvo įvairių rezoliucijų išnešta, sekcijų ir įvairių komisijų konferencijų. Reikia tik stebėtis iš jų didelio pasišventimo darbuose, sumanumo ir nepaprasto rimtumo buvusiame kongrese. Galima pavadinti juos tikrais šulais tautos ir Bažnyčios.

Kita tais pačiais tikslais organizacija Lietuvos jaunimo, tai Pavasarininkai, kurie skaito narių virš trisdešimts tūkstančių (30,000). Ši organizacija taipgi yra aktyvi ir daug galinti šalies gyvenime, netiktai miestuose, bet ir provincijose bei kaimuose. Jos veikime ir susirinkimuose taip pat (man esant Lietuvoje) teko keletą kartų dalyvauti. Jų patys susirinkimai yra

pilni iniciativos, darbštumo, rimtumo ir malonumo. Tai yra daugumoje mąstantis ir siekiantis prie gerų ir prakilnių tikslų jaunimas.

Tas Lietuvos jaunimas yra taipgi susidomėjęs ir Amerikos lietuvių jaunuoliais bei sandraugais. Ypač daug teiraujasi ir įdomauja L. Vyčiais—apie jų augimą narių skaičiumi ir veikimu. Pavasarininkai turi noro ateityje, jeigu bus galimybės, dalyvauti L. Vyčių kongresuose ir sudaryti artimesnius ryšius su Amerikos lietuvių katalikiška jaunuomene—pasidalinant mintimis, iš ko tikimasi būtų daug naudos ir jiems Lietuvoje ir mūsų jaunimui čia Amerikoje. Neabejotina, sujungtomis jėgomis būtų galima daug daugiau visame kame gero nuveikti.

Po susirinkimų, viršminėtų organizacijų nariai imasi dainų. Jų tarpe yra žymus skaičius talentingų dainininkų.

Pavasarininkai daugelyje vietų turi įsisteigę nuosavus knygynus-skaityklas. Tuose knygynuose turima visokio turinio gerų knygų ir žymiųjų bei geriausios laidos laikraščių ir žurnalų, Lietuvoje ir užsienyje leidžiamų. Tomis knygomis bei laikraščiais gan gerai Lietuvos katalikiškasis jaunimas naudojasi.

Senas priežodis sako: “Be pelų nėra ir grūdų.” Galima rasti, be abejo, kur nekur ir Lietuvoj dalelę apsileidusio jaunimo. Bet tai tik dalelė—tai tų, kurie yra sugadinti per visokio plauko atsiskyrėlių mažumą.

—o—

J. Naruševičius

PALAIMINTAS ŽMOGUS.

Palaimintas žmogus, kurio vaidintuvėj
Nėr niekniekiams vietos visai;
Kuris gan rimtai į gyvenimą žiūri
Ir jame jaučiasi liuosai.
Palaimintas žmogus, kurs moka gyventi,
Užlaiko prakilnias mintis,
Prieš vargą, nelaimes nesudreba niekad,
Kovoja, kol plaka širdis.
Palaimintas žmogus, kurs priedermę savo
Gyvendam's atliko pilnai,
Veltui šiam pasaulyj neužėmė vietos—
Darbavos lig mirsiant tikrai.

A. Matutis

Garbē ir Uzmokesnis.

Suma baigēs. Parapijonys, eidami iš bažnyčios, buvo patenkinti ir džiaugėsi. Tam viskam būta ir priežasties. Mat, klebonas paskelbė iš sakyklos bazaro gražias pasekmes ir visiems dėkojo už paspirtį ir paramą.

Parapijonys gražiai parėmė parapijos bazarą. Netrūko darbininkų nei šeimnininkų. Bet ponia Kreigienė savo darbštumu ir vikrumu atsižymėjo pagirtiniausiai. Ji buvo vyriausia organizatorė ir geriausia šeimnininkė. Visi komplimentavo ir gyrė ją. Taip ji įsigijo didžio populeringumo. O bazaro daviniai palengvino Šv. Kazimiero parapijos skolų sunkią našta, kuri buvo užkrauta ant klebono pečių.

Taigi visai neįstabu, kad ponia Kreigienė, taip uoliai pasidarbavus ir tiek daug triūso padėjus bazaro pavykimui, net naktį negalėjo užmiršti to visko ir sapnavo sapną, kuriame ji regėjo save esant ruimingoje salėje, kamė užrašinėjama kiekvienas geras darbas, atliktas čia žemėje. Pradžioje ji nesuprato visų dalykų, apie kuriuos teiravosi valdininkai; tačiau ji nugirdo iššaukimą:

“Šv. Kazimiero parapija!”

“Parapijonys gražiai atliko savo pareigas,” atsiliepė parapijos Angelas Sargas. “Jie atmo-kėjo parapijos skolas.”

“Labai gerai!” atsiliepė balsas. Tuoju vėl pasigirdo klausimas: “Kam gi už tui priklauso pirmutinė garbė?”

Ponia Kreigienė vos tik neišdavė savęs, panorėdama linkterėti galvą sutikimui, kad toji garbė priklauso jai, kai netikėtai išgirdo Angelo Sargo atsakymą:

“Pirmutinė garbė priklauso senutei Undienei. Ji yra ligonė,” tęsė Angelas Sargas, “ir ilgųjų metų savo kentėjimus ji aukodavo kas savaitė Šv. Kazimiero parapijai; kitas gi dienas ji aukodavo kitoms intencijoms, misijoms ir t.p. Kai dasizinojo apie bazaro rengimą parapijos naudai, tai ji padarė noveną, aukodama savo kentėjimų devynias dienas bazaro pasekmingumui.”

“Ar gali prirodyti Undienės kentėjimų vaisius?”

“Taip,” atsakė Angelas Sargas. “Senis Ruzgis, kuris niekada neaukodavo labdaringsiems tikslams, nūn gi paaukojo \$500.00 parapijai.”

“Gi aš maniau, kad toji garbė priklauso man,” sumurmėjo ponia Kreigienė.

“Kam gi kitam priklauso sekamoji garbė?” paklausė neregimos dvasios balsas.

“Poniai Lukštienei.”

“Kad to nesulauktum!” išsitarė ponia Kreigienė pusbalsiai.

Bet gi niekas nesidomėjo tuo jos išsitarimu.

“Ponia Lukštienė turi didelę šeimyną,” tęsė Angelas Sargas, “ir rūpestingai pildo savo prievoles šeimynos atžvilgiu; negalėdama apšleisti namų, kad prigelbėjus bazaro pasisekimui, ji aukojo kasdienes savo pareigas, mokino vaikučius melstis ir sykiu meldėsi su jais už parapiją. Daug pasisekimo priklauso už jos nuoširdžią intenciją ir karštas maldas.”

“Apie tai niekada aš nepamaniau,” tarė sau ponia Kreigienė. “Tur-būt, aš būsiu trečioji iš eilės.”

“Tęsk toliau,” girdėjosi neregimos dvasios balsas.

“Jaunasis Puzas taip pat aukavo,” tęsė Angelas Sargas.

“Jis neaukavo nė vieno cento,” prabilo ponia Kreigienė, negalėdama susilaikyti.

Bet gi Angelas Sargas tęsė toliau:

“Tas jaunasis vyriškis, gaudamas smulkia alga, užlaiko ir prižiūri sergančią senutę motiną ir seseraitę. Kad sutaupyti pinigų jų užlaikymui jis atsisakė pirktis geresnių drabužių ir, kuomet vargdienė Gaskienė neturėjo kuo užmokėti rendos ir buvo priversta išsikraustyti gatvėn, jis užmokėjo jos rendą; jis aukojo Dievui savo nusizeminimą ir apkalbas, jog negalys aukoti parapijos skolų sumažinimui.”

“Tai labdaringsumo auksiniai darbai,” pastebėjo neregimos dvasios balsas. “Kam gi kitam?”

Ir sekė ilgas sąrašas prakaituojančių darbininkų, kurie po sunkaus dienos darbo, vietoje atsilsėti vakare, apsiėmė įstoti į komitetus, kad pasidarbavus parapijos naudai; sekė ilgas sąrašas išvargusių moterų, kurios supirkinėjo ir kolektavo viską, triūsdamos, kad geriausia pavyktų viskas ir parapijai liktų daugiausia pelno.

“Kam gi kitam?”

“Vargšui kaliniui, kuris bazaro pavykimui aukojo savo nelaisvę ir vargus.”

Čia ponia Kreigienė, netekus kantrybės, išsišoko, atkartodama paklausimą: “Kam gi kitam?”

Ir atsakymui išgirdo žodžius: “Poniai, kuri organizavo bazarą. Tačiau—pastebėjo Angelas Sargas—ji jau gavo savo užmokesnį, apturėdama daug pagyrimų ir įgydama didžio populeringumo.”

“Ne,” atsiliepė neregimos dvasios balsas, “ji

aukojo daug gražių svajonių ir daug brangaus laiko. Ji nenuvokė tikrosios vertybės saiko. Duok jai šviesą regėti ir matyti čia žemėje, jog nė vienas nėra taip sergąs ar kenčiąs, taip vargštąs bei gyvenąs nedatekliuose, kad negalėtų ką nors duoti arba aukoti Dievo garbei; kad pirmutinis ir paskutinis, didis ir mažas, turtuolis ir vargšas, ir—visi, sulyg savo išgalės, galį talkoje darbuotis ir aukoti Dievo garbei arba prigelbėti Bažnyčios pasiuntinybėje atsiekti žmonijai galutiną tikslą.”

Ponia Kreigienė prabudo iš miego visai kitokia moteris. O kai prisiminė pamoką, gautą sapne, ji gerai suprato ir žinojo savo užmokesnį, kuris, kad ir paskutinis ir mažiausias, tačiau jai buvo brangiausias.

—o—

Stasys Būdavas

TRIOLETAI.

I.

Padangėje.

Dangų temdo debesėliai—
Dvasioj liūdna—nejauku;
Liūdesys štai gundo vėliai,
Dangų temdo debesėliai.

Dangum skrenda lakūnėliai
Amžiasis nulemtu keliu—
Dangų temdo debesėliai...
Dvasioj liūdna—nejauku.

II.

Jūroje.

Saulės bučkio pamylėtos
Bangos supasi, liūliuoja;
Ryto džiaugsmo sužavėtos,
Saulės bučkio pamylėtos.

Laivas iriasi iš lėto,
Baltos burės plevėsuoja;
Saulės bučkio pamylėtos,
Bangos supasi, liūliuoja.

III.

Miške.

Žalią mišką glamonėjo
Saulės lydimi šypsniai;
Jo žalias šakas mylėjo,
Žalią mišką glamonėjo.

Šlamėsysis baugus aidėjo,
Tylą sudrumstė garsai;
Žalią mišką glamonėjo
Saulės lydimi šypsniai.

IV.

Darželyje.

Žalios rūtos, lelijėlės,
Saulei šypsosi linksmi.
Džiaugsmą siunčia sauluzėlei,
Žalios rūtos, lelijėlės.

Mėlynakės merguzėlės
Myli gėles amžinai,
Ir lyg rūtos, lelijėlės
Saulei šypsosi linksmi.

Papilė, 20-IX-25.

—o—

Žilvitis

GELTONI LAPAI.

Geltoni lapai ant žemės byra
Jau paragavę mirties nuodų.
Skambina vėjas šermenų lyrą,
Liūdi gamtužė; ir man graudu.
Dainuok, sesute, linksmesnę dainą;
Tegul liūdnumas toli nueina.

Grazūs pavėsiai žaliojo šilo,
Žefirni dvelkiant' sekė sakai.
Nuo šiaurės vėjo viskas nutilo,
Tik vėjas blaško sausas šakas.
Sparnus prisegsim ir mes, sesute,
Lėksim, nes vėjai neliauja pūtę.

Į šalį grožės, kur saulė šviečia,
Kur žydi gėlės, kur ežerai;
Kur vilties žvaigždė gyventi kviečia,
Kur kiparisai ir jovarai.
Ten išsvajotą surasim šalį,
Ten rudens vėjai pasiekt negali.

Čia piktos audros mūs valtį svaido;
Siūbuoja jūrės, daužo vilnis.
Čia mums išspaudė žymes ant veido,
Uolos krūtinėn suduš valtį!
Sparnus ištiesę, miela sesute,
Lėksim, nes audros daužo pasiūtę.

Cicero, Ill., 9-5-25.

—o—

J. Naruševičius

GARBĖ.

Garbė žmogaus panaši
Į ilgą medelį,
Kuris ilgai turi augt,
Greit nulūžti gali.
Tad mokėki ją augint,
Nuo pikto daboki;
Paklydimais nesutepk,
Jai nulūžt neduoki.

J. T. Smith

Ateitininkas.

(Iš angliško liuosai vertė A. K. Tauragis.)

SKYRIUS XXIV.

Vienas Būdas Skoloms Atsimokėti.

Vieną dieną Aroldas parėjo namo iš banko ir ėmė mėginti savo naujausios mados kaklaraikštį, kuris buvo palšos it saulės spalvos. Vincas tēmijo jo išmėginimą, kaip jis visai stojo prieš veidrodį, kad geriausia mačius kokį įspūdį kaklaraikštis padarys besigerėjančių akyse.

“Ką tu manai apie šitą?” pilnas puikybės jis užklausė.

“Aš ką tik maščiau,” atsakė Vincas iš smagiosios kedės, kurioj sėdėdamas išgirdo tik dalį jo klausimo, “kad mums dera pamąstyti apie Edvardą, ir neduoti jam, kad jis viską atliktų už mus.”

“Ištikro! Bet dar apie šitą kaklaraikštį?”

“Bala su kaklaraikščiu! Ar tau niekados neatėjo į galvą, kad mes priėmėme visas Edvardo malones nesuteikdami jam nieko daugiau kaip tik ačiū?”

“Tas ir man prisiminė, tad aš jam nupirkau du kaklaraikščius kaip ir savo, ir esu pasiketinęs, kad ateity jis dalinsis su manimi visukuomi ką tik aš sau pirksiuos.”

“Tai lengvas daiktas. Bet dar turime kiek daugiau jam padaryti,” užsispyrė Vincas. “Turime kiek nors surūpinti Tamą Bensoną. Jis daro gyvenimą tam vaikui neapkenčiamu kiekvieną dieną, gi mums reikėtų nors kiek daryti, gražiu, maloniu būdu, kad jam pačiam kartais paliktų gyvenimas nepakenčiamas.”

“Tavo tiesa, mano mielas vaike! Sakyk ką.”

“Šiąnakt, vieškambary, turime pavaišinti Maginį per dvi valandis arba kad ir ilgiau, jei reikalas bus. Edvardas arba motina turi greitai jį čia pakviesti.”

Aroldas paglostė savo draugo galvą ir šokinėjo iš džiaugsmo.

“Bet apie tikslą nei žodžio niekam nesakyk,” įspėjo Vincas.

“Nei žodžio. Tu būk vadas viso to, o mes visi suteiksime linksmumo palšakiui jaunuoliui.”

Tad Vincas parašė keletą žodžių prielankiam daržininkui, kviesdamas jį tą vakarą ant arbatos su šeimyna, ir kad palengvinus ilgas vargšo raišio valandas pasakomis iš savo gyvenimo. Maginis tuojaus atsakė, kad niekas negali jį geriau patenkinti, ir kad būtų jau pirmiau apsilankęs,

bet bijojo, kad jo pasirodymas neprimintų ligoniui jo nelaimės, “nes aš esu it laidotorius,” rašė detektivas, “kuris negali aplankyti nei savo sergančių draugų iš baimės idant jiems nebūtų smūgiu o pasauliui klaidingu išvedžiojimu.”

“Ak, tai žodis!” sakė Vincas, skaitydamas motinai raštelį. “Ar Maginis yra mokintas žmogus?”

“Nežinau, bet tas yra mokyto žmogaus laiskas,” atsakė Radlienė, “gi jis mus tiek ir tiek nustebino, kad jau neturėtų būti stebėtina jei jis būtų kokis D. D. (mokslo daktaras) iš kokio universiteto. Jis yra daržininkas, detektivas, banko vedėjas, nors jis ir išrodo lyg nekaltas be skatiko sutvėrimas.”

“Ar jis senas?” užklausė Vincas.

“Aš jį palaikiau už keturias dešimtis metų, bet Tėvas N—— man sakė, kad jis neturi daugiau kaip tris dešimtis šešis metus, nors jis yra matęs užtektinai pasaulio, kad galėtų būti septynias dešimtis. Vieno dalyko mes niekados negalim užmiršti—tai jo patarnavimą tau. Tad džiaugiuos, kad jį ypatingai užkvietei, ir kadangi mes kito būdo neturime kaip jam parodyti savo pagarbą tai turim dažnai pakviesti.”

Dar, jei detektivas nustebino vaikus savo pasiūlymu su jais, tai vėl juos nustebino tą vakarą. Visuomet linksmas, linksmaus apskrito veido, it nekaltas kūdikis arba ūkininkas, visus vargus mažmožiais darydamas, atėjo ant arbatos kaip rimtas, padorus ir tykus it miesto valdžios narys. Saulėnaitė dar jo niekad nebuvo mačiusi, tad buvo ji sau įsivaizdavusi jį iš vaikų kalbos. Taigi didžiai nustebė pamačiusi jame mandagų, vakarui tinkamais drabužiais apsirengusį, lengvo bet tinkamo būdo žmogų, matomai jaučiantį taip namie svečių kambary kaip ir Smilčių Suonašos darže arba bankierių ar advokatų raštinėse. Edvardas permaina suvisai nustebė, iki atsiminė, kad savo laiku Maginis buvo priverstas atlikti visokias dalis,—būti jurininku, valkata, senu žmogumi, laivų krovėju, inžinieriumi, ūkininku, ir visu tuo kas tik buvo reikalingu tam darbui kurį turėjo užėmęs. Taipgi žinojo, kad jis savo nudavimą atlikdavo tobulai, nes jo gyvybė ir kiti svarbūs dalykai dažnai nuo to priklausė.

Vaikai vos sugebėjo išlaikyti rimtą veidą tą vakarą. Saulėnaitė iš kart svečiu susidomėjo. Viskas dailiai ėjo, kad ir vakaro rengėjai net

INŽ. BALYS SLIŽYS

Lietuvos valdžios kabinete yra Susisiekimo ministeris.

užmiršo, sėdėdami vieškambary po arbatos, kad ši naktis iš įpročio buvo Bensonso apsilankymo naktis. Kuomet jis įėjo ir pasveikino susirinkusius, jo veidas paliko it medis, kuris dar truputį labiau sukietėjo Edvardą pamačius, o dar labiau susilaukus šaltoko pasveikinimo nuo detektivo. Edvardas būtų stačiai apleidęs kambarį, bet buvo jis išpraustas tarp savo draugų, kurie nepritarė jo išėjimui. Su laiku Radlienė savo taktišku būdu būtų sudariusi jiems progą išeiti, bet visi kiti pastojo jai kelią. Kuomet Maginis rengėsi eiti, jaunesnioji moteris prašė dar kitos pasakos. Vaikai tryse taip sėdėjo, kad galėjo savo akis atstatyti it baterijos kanuoles ant neramaus ir pikto priešo. Prašė jie ypatingai pasakų apie pinigais lošikų suėmimą, ir nudavė nekaltais it kūdikiai kuomet jų klausėsi. Tamas Bensonas, kaip ir kiekvienas jaunikis laukė su viltimi iki paskutiniųjų svečio ir įnamių išėjimo, ir tas būtų įvykę mandagiai, kad ne Aroldo įsimaišymas.

“Dabar kadangi Maginis pavaišino mus pasakomis iš tikro gyvenimo,” sakė jis savo seseriai, “kaip tik ir pritiktų tą malonę atlyginti kokia daina.”

Ir Saulėnaitė labai gražiai padainavo. Jai užbaigus vaikai dainavo, ir šeimininkė kvietė Bensoną padainuoti—kuriam kvietimui vaikai pastojo kelią savo dainas atkartodami. Taip tad vakaras visiems linksmam praėjo išskyrus Bensonui, kuris pirmu sykiu sužinojo, kad elgėta buvo mylimas ir gerbiamas ir saugojamas šių žmonių, ir kad jį užgavus reikėtų užgauti jausmus tos mergelės kurią jis mylėjo, taipgi ir įžeisti baisųjį de-

tektivą. Kiek buvo galima suprasti, jis priėmė savo pabaudą, bet širdy kalbėjo baisiais žodžiais prieš raišą vaiką, kuris jau kartą jį grąsino, o dabar paniekoj laikė.

Tą naktį nei Radlienė nei jos broliaduktė negalėjo suprasti prasmės garsių juokų kurie paėjo iš bendrojo kambario kuomet vaikai nuėjo gulti. Tik vienas Edvardas priešinosi prakaituojančiai veikmei suteiktai jo priešui.

“Nedera mums įsimaišyti su save piršančiu vaikinui,” jis sakė.

“Tai ne mes maišėmės, bet Maginis,” stuksojo Vincas.

“Dabar man reikės kęsti Tamą Bensoną per likusią savaitės dalį, o jis gali lengvai su manim atsilyginti.”

“Nesirūpink, vaike mano, nes kadangi dabar mato kaip tu stovi žavėjančios Saulėnaitės akyse, nebus skubus daryti ką prieš tave.”

Tas ir buvo tiesa, ką ant rytojaus visą dieną Edvardas galėjo matyti ir jautė Tamo Bensonso susilaikymą, kad neįžeidus tos mergelės numylėtinį del kurios jo sugedusi širdis dūsavo. Edvardas laikė tokio nepriimno žmogaus meilę jo dėdei ir kitiems asmenims už gerą ženklą, bet jis vėčiau matytų vyrą tokį kaip Maginis žmogumi tos moters, kurią jis gerbė. Bet Tamas Bensonas dar nebuvo prapuolęs, ir su Dievo malone gali pastoti galų gale padoriu žmogumi.

(Bus daugiau.)

A. L. R. K. FEDERACIJOS PEREITO SEIMO PRIIMTA REZOLIUCIJA AMERIKONIZACIJOS KLAUSIMU.

Kadangi būti mums lietuviais yra Dievo duota teisė;

Kadangi Dievo Bažnyčia mums tos teisės negina;

Kadangi katalikų pareiga yra būti geru piliečiu tos šalies, kur gyvenama;

Kadangi varu grūdamas patriotizmas veda tik prie opozicijos, nesutikimų, ir neapykantos ir per tai kliūdo vystymosi katalikiškų idealų mūsų išvijoje;

Kongresas aiškiai skirdamas tikrąją amerikonizaciją nuo prievarta brukamos anglonizacijos, nutarė:

1. Raginti visus lietuvius katalikus prie kas kart didesnio pamylėjimo šios šalies ir branginimo jos kilniųjų idealų tikroje Kristaus dvasioje,

2. Vardan mūsų išvijos labo ir pačios Amerikos protestuoti ir priešintis visokiam mėginimui ištautinti mumis per prievartą, ar tai fizine ar morale.

Kostas Gelvainis

Blaivus Jaunimas-Tautos Ateitis.

Gi tu, skaistus, grakštus jaunime,
Tą didžią kovą telaimėsi,
Tik tu išgelbėsi tėvyne
Ir tvirtą pamatą padėsi.

Senieji žengia į kapus, jaunieji išeina gyvenimo arenon. Praeities nebegalima atitaisyti, bet ateitis jaunimo rankose. Nuo jaunimo priklauso tautos gerovė, laimė, suklestėjimas ir visi ateinantieji laikai. Tad jaunimas—tautos ateitis! Už tai svarbu, kad priaugančioji karta būtų sveika, dora ir kupina kilnių idėjų bei siekimų, nes ji—ateinantieji laikai.

Šių dienų medicinos ir abstinencijos patyrimai aiškiai įrodo, kad alkoholis naikina žmogaus sveikatą, silpnina gabumus, mažina estetikos, altruizmo ir doros jausmus, t. y. griaua visą, kas yra kilniausio ir gražiausio žmoguje.

Tad jau savaime aišku, kad jeigu norima ateityje įgyvendinti tautoje nors dalinai laimę, taiką ir teisybę, tai visų pirma reikia sublaivinti jaunimą, nes jis—tautos ateitis. Girtuokliaujas jaunimas niekumet neišves tautos į šviesesnę rytojų, nepraskins jai kelių į laimę.

Tad tik per blaivą jaunimą į šviesią ateitį!

Taigi kiekvieno tautą ir tėvynę mylinčio jaunuolio vyriausiu obalsiu turi būti:—“blaivėk!” Siekiant abstinencijos reikia būtinai ir griežtai nusistatyti toliau nebegirtuokliauti. Čia negali būti jokių pasiteisinimų, pasirėmimų draugais ir kitų išsikalbinėjimų. Čia turi būti svarbiausia—asmens ir tautos gerovė bei blaivi ateitis. Taip pat tą nuspėjamą nebegirtuokliauti reikia pradėti vygdinti kuogreičiausiai, nei vienai dienai neatidėliojant.

Viena geriausių priemonių sublaivinti jaunimą yra įvedimas priešalkoholinių pamokų į mokyklas. “Kas norima įvesti į gyvenimą, tą pirma reikia įvesti į mokyklą”—sako žymus pedagogas Humboldas. Tą dėsni reikia taikinti ir prie abstinencijos idėjos ugdimo. Tik mokslinis alkoholio nenaudingumo įrodymas ir kilnios blaivybės idėjos atpratins jaunimą nuo svaigalų. Visuomet reikia stengtis įkvėpti jaunimui pasibiaurėjimą girtuokliavimu ir skiepyti jame meilę prie sporto ir kitų švarių pramogų, nes tai atpratins jį nuo sėdėjimo tvankiose smuklėse.

Blaivus jaunimas neturi palikti pakrikęs, bet privalo burtis į kuopas ir organizacijas, nes vienybė, tai galybė. Vienybėje yra daug lengviau kovoti su savo idėjų priešais ir dar labiau pamylėti pasistatytuosius tikslus. Tad ir abstinencijos skleidime labai daug reiškia organizacija.

Yra sakoma, kad žodis moko, pavyzdys veikia. Tad kas nori pradėti kitus blaivinti, visų pirma privalo tapti įsitikinusiu abstinentu, kitaip visas darbas bus veltui.

Kiekvienas jaunuolis-abstinentas neprivalo užsidaryti savyje, neprivalo pasilikti vienas su kilniais savo siekimais ir atsiskirti nuo visuomenės. Jis privalo eiti į liaudį, į jaunimą ir skleisti kilnias abstinencijos idėjas. Abstinentas niekumet neprivalo tolti nuo girtuoklių, bet turi eiti į juos, bendrauti su jais. Tik čia reikia stengtis neužsikrėsti jų palinkimais, bet priešingai, užkrėsti juos kilniais abstinencijos tikslais.

Kovoje su girtuokliavimu labai daug reiškia laikraščiai ir knygos. Čia nereikia pamiršti pasikalbėjimų, kino paveikslų, blaivybės savaičių ir kitų priemonių, labai daug reiškiančių kovoje su alkoholio vartojimu.

Tik tokiais keliais eidami mes išauginsime blaivų jaunimą, kuris praskins tautai kelius į skaištų rytojų.

—o—

J. Vyšnužis

VYTURĖLIUI.

Vai tu linksmasis vyturėli!
Kaip mūsų mylimas esi,
Kuomet anksti, pavasarėlį
Parskridęs dainas mums rezgi.
Tu pirmas aplankai mūs šalį,
Kuomet dar vėjai nun šalti;
Ir sniegas dar sušaldyt gali...
Bet tau tėvynė yr' brangi!
Del jos mat reik pavargt, kentėti,
Jei nori būt jos sūnumi.
Tvirtai ją reikia pamylėti
Karštąja meilės širdimi.

14 spalio, 1924 m.

—o—

J. Naruševičius

NESISKUBINK.

Skubaus darbo, nusprendimo
Yr' netvirti pamatai.
Skubūs žodžiai ne'pgalvoti—
Melagingi paprastai.
Skubus reikalas priverčia
Nesmagumų apturėt,
Ir dažniausiai progos duoda
Tik klaidoms įsigalėt.

Pr. Genys

VAGIS.

Gale Vandens gatvės niuksojo apysenis namelis, medžio stogu, šviesiais langais ir gražiu prieangiu. Pro namelį ėjo gatvės. Per aukštą tvorą į ją dvelkė aromatingas rožių kvapsnys, mat po langais liuliavo-margavo balti, raudoni ir ružavi žiedai. Kvapas dažnai sulaikydavo praėivius, kurie, nušvitę linksma šypsena, skonėdavos rožių kvėpėjimu. Namelis atrodė gana turtingas, savęs vertas, uoliai prižiūrimas. Sakydavo, kad čia geri žmonės gyvena.

II.

Liudė buvo jauna ir gyva mergaitė. Gilios akys ir ramus veidas žavėdavo žmogaus jausmą ir nenoromis pavergdavo jaunųjų širdį. Jų galvos lenkėsi jai. Akys kažko maldavo. Krūtinė tvaksėjo, o skruostai nedrąsiai šypsojosi...

Tačiau, Liudės sieloje buvo paprasta dienos migla. Ji visada savy ir gamtoj paskendus. Šypsena jai nesvarbi. Nesvarbios ir tos klastingos vyrų akys.

Liudės gyvenimą sudarė jos pačios siela ir gražieji Ventos slėniai. Kada liūdesys myluoja jos krūtinę, akis ir skruostus, ji lėtu žingsniu, paskendus savo svajonėse, eina į Ventos gojų toli toli nuo aštriųjų akių, nuo žmonių. Ramus Ventos pušynėlis! Ten gali sykiu su lakštute savo godas išlėti, sykiu su krikštolinėmis Ventos srovėmis savo ašaromis jaunuosius, šalnoms nepakastus skruostelius nuprausti. Ten užsimiršti, kad yra proza, kad yra senatvė, skaudus, aštrus gyvenimas ir kartusis vargas. Rodosi, kad nėra to viso pasaulyje, o tėra tiktai užburtos lakštingalų dainos, tylus liūdesys ir šventi jaunystės svajojimai...

“Myliu tave, mano ramusis dvasios kampeli! Čia aš karalaitė, čia mano siela jaunystės džiaugsmą gyvena, viliojančiai svajonių jūroje laimės bures kraipo, aukštą idealą kuria! Tavyje mano gyvenimas, laimė, meilė...”

Liudė dažnai Ventos gojų lankydamo. Šimtamčiai ažuolai ir senos pušys pritardavo jos jaunoms godoms ir svajonėms. Gera žmogui kartais nuo žmonių pasislėpti. Gera pačiam savyje pagyventi. Žmogus yra vienas, amžinai vienas. Kartais to niekas nesupranta. Gyvenimo svaigulys kartais užmuša giliuosius pajautimus.

Dažnai Liudė juokdavos, bet jos siela visada savyje likdavo ir nesijuokdavo gyvenimo niekų pagauta. Dažnai ji liūdėjo. Liūdesys dar labiau

ją puošdavo, dar daugiau duodavo jai vertybių. Niekas Liudės nesuprato, tik Ventos ažuolai viską žinojo, amžinai kartojo jos žodžius... ir gyveno jos ilgesiu.

III.

Karšta vasaros pavakarė. Liudė ėjo Vandens gatve į mylimą Ventos slėnį. Rožių kvapas ją sulaikė. Ji apsidairė.

— Rozės! Skanus rožių dvelkimas! A, kad tie žmonės man duotų rožių! Džiaugčiuos! Bet... jie neduos, jie manęs nesupras...

Liudė ėjo tolyn. Jos širdį traukė ramus Ventos slėnys, tyros vandens srovelės, vandens lelijos ir jos sielos vienystė...

“Trūksta man kažko. Kažkas mane traukia kitur. Ne! Čia baugu! Bėgsiu! Kur? Rožių kvapas mane pavergė. Noriu rožių šviesialapių, noriu atsigausti jų aromate, jų gyvybėje atgavinti savo jausmus! Bėgti, melsti, gal susimils, gal duos man rožių! Sudie mano gražus miškeli!”

Saulė jau leidosi. Ventoje pliauškėjo žvejai. Pakrantėje piemenėlis dudele dudavo, jauni avinėliai spraugė, šokinėjo. Gėrios vakaro sapnu miegojo; skendo amžinaj pirmo užsnūdimo tylobėje. Girdėjosi kaip sprogsta prinokę žiedų pumpurėliai, kaip krinta kirmino pakąsti lapai, kaip plaka Liudės širdis...

IV.

Naktis. Vandens gatve slankioja baltas šešėlis. Ties rožių krūmu truputį sustoja, atsikvepia ir slenka toliau. Po valandėlės šešėlis vėl sustoja, vėl grįžta, išnyksta ir vėl atsiranda...

Gatve slankiojo vagis. Jo krūtinė smarkiai plakė, širdis didį skausmą kentė. Jis kariavo pats su savimi. Ėjo, ryžosi ir... vėl baimė viską pergaldavo. Vėl ryžosi, grįžo ir vėl baimė nugalėdavo! O naktis temo ir temo. Vagies širdin daugiau baimės nešė. Bet rozės dar labiau kvėpėjo...

V.

“Prieisiu, atversiu vartelius, įpulsiu, nepajus!.. Ne, pajus, nutvers... Eisiu, tegu! Rožtų, noriu rožių, be jų negaliu gyventi! Mano siela be rožių virs šaltu akmeniu! Mano krūtinė virs balynu! Ne, be rožių aš gyventi negaliu! Eisiu! Pasirašysiu, nepajus—atsigausiu! Ta-

Kur bėga Šešupė, kur Nemunas toka,
Ten mūsų tėvynė—graži Lietuva;
Ten broliai artojai lietuviškai šneka
Ten skamba po kaimus Birutos daina.
Tegu bėga mūsų upės į jures giliausias!
Teguskamba mūsų dainos po šalis plačiausias!
Kur rausta ženčiūgai, kur rūtos žalioja
Ir mūsų sesučių dabina kasas,
Kur sodne raiboji gegutė kukuoja,
Ten mūsų sodybas keleivis atras.

DAINŲ IR MALONIOSIOS GAMTUŽĖS ŠALELĖJ—MŪSŲ TĖVYNĖJ LIETUVOJ.

da kitaip dangus nušvis! Kitu džiaugsmu prakalbės mano siela! Atgimsiu!”

Šešėlis prisiartino prie vartelių... Varteliai prasivėrė. Šešėlis slenka tolyn... Štai jau ir darželis—didžiulis rožių krūmas! Štai tuoj nuskins gražų rozės žiedą—jo kvapu liūstančią sielą gaivins! Dygios rozės žeidžia švelnias rankas! Neskauda. Didi rožių kekė susirinko glėbyje ir saldžiam aromate paskandino pajautas.

“Gyventi! Gyventi amžinai rožių žieduose! Juose amžina skaisčioji ramybė!” Rankos vis ir vis raškė žiedus. Šešėlis nekrutėjo. Jį dengė gili naktis. Rožių krūmas jį svaigino kvepiančiu dvelkimu.

VI.

— Vagis! Mano sesės rozės!—Tvirtos rankos stvėrė ją iš užpakalio ir spaudė smarkiai bangojančion krūtinėn. Šešėlis suakmenėjo. Rozės iš rankų iškrito. Išgąstis.

— Kas esi, jei nori mano sesės rozės, o mano ramybę pavogti?! Kaip tavo vardas? Sakyk! —Ir dar labiau tvirtosios rankos prispaudė šešėlį. Ir dar labiau jaunoji krūtinė subangavo.

Šešėlis—ji, Liudė, pakėlė akis. Jojo širdis užmušo jos baimę.

— Atleisk, nusikaltau... Be rožių nebegalėjau gyventi... Širdis plyšo.

— Ar ir tavo širdis skausmą jaučia? Ir jai sunku gyventi? Netiesa, ne!

— Leisk mane... Dovanok man rožių...

— Mano sesės rozės! Ką ji man pasakys! Po mano langais! Nuraškė!..

— Skaudu... Rozės pražys išnaujo... Ji nubėgo širdin glausdama nemažą žiedų pluoštą. Jų skanus kvapas svaigino jusnis. Liudės veidas šypsojosi. Krūtinė smarkiai plakė ir traukė rožių prisisunkusį orą.

— Gaivinsiu, kad nevystų! O jei suvys? Ne, jos nesuvys! Jis duos man naujų žiedų! Jis... Ar gi jis? Ne, gal ir ne jis! Bet rožių kvapas! Svaigstu! Visada rožių turėsiu. Jis man duos! Jis? Kas jis? Kaip giliai plakė jo širdis, kaip jo lūpos drebėjo!.. Jis—vagis—pavogė mano ramybę...

VII.

“Vagis!—Pavogei mano sesės gražiuosius žiedus, kuriuos aš mylėjau, pavogei mano brangiausią turtą! Verkia nuraškytas krūmas, liūdi sužeisti rožių stiebeliai, liūdžiu ir aš, nes tavęs čia nėra...”

“Tu nubėgai linksma rožių dvelkime apsvaigusi, aš stovėjau rankas į tave išskietęs, gailėjau tavęs ir rožių!..

“Bet, tu išnykai.

“Ar besuseis kada mudviejų keliai? Ne! Ankšta man pasauly! Virsiu meteoru ir skrajosiu erdvėse! Ten atsigausiu! O tu virsk žvaigž-

de ir vaikštinėk aukštai padangių keliais, tada mudu vėl susitiksi! "

"Bet... aš žemės sūnus, o tu žemės dukra.

Jis stovėjo ir, žiūrėdamas į nurašytą rožių krumą, svajojo. Svajojo ir ilgėjosi.

VIII.

Ventos sleny girdėjosi Liudės dainų aidai. Juose skambėjo ilgesys... Ji laukė kažko. Seni ažuolai sekė jai praeities pasaką—ji nesiklausė. Ventos srovės skambino jai jūračių dainele—ji nesiklausė. Lakštingalos čiulbėjo jai gražiausius burtų himnus—ji negirdėjo... Širdis kalbėjo meilę, siela gailėjo pavytusių rožių, akis krinto ilgesys...

— Vagis!.. Pavogė mano širdies šventąją ramybę! Išlaužė mano jausmų diegelius ir liko vien skausmą ir ilgesį...

IX.

Praslinko daug metų. Kas pavasarį sužysta rožių krūmas ir gaju, kvapingu dvelkimu vilioja einančius gatve.

Ventos sleny tebeūžia senieji ažuolai, tebepliauška krikštolinės bangelės, tebečiulba lakštingalos. Tik... niekas nebelanko šio kampelio, niekas jin nebeužklysta. Tuščia jame.

X.

— Klausyk, ar tu meni, kaip tu į mano sers darželįėjai rožių vogti? O, vagis!..

— Tu tada pavogei mano širdį...

— Ir tu ne vien rožes išsinešei...

— Aš norėjau grįžti ir tave už rožes jautriai pabučiuoti. Taip mylėjau tave!

— O aš norėjau tave laikyti tvirtai suspaužęs, amžinai! Tik gaila buvo—tu manęs bijojai!.. Aš tave sekiau ir—nutvėriau!

—Kam tu mane gąždinai... Geriau būtum nieko nesakęs. Dabar...

— Aš labai laimingas, nes žinau, kad nuo tos valandos mudu...

— Koks tu geras... Tavo širdis tartum tas rožių krūmas visada mane gaivina!..

— O tu, rodos, ta žvaigždė vilioji mane! Rodos, tau vienai verta tik gyventi!

— Klausyk, kada baigsis mudviejų laimė? Sako, ji greit baigiasi... Ar tiesa?

— Nežinau. Rodoš, negreit...

— Ką tu mąstai? Tu nuliūdai?

— Mąstau, kaip aš nutvėriau tave prie rožių krūmo ir tavo skruostą pabučiavęs tariu—vągis...

Mažeikiai, 6-II-24.

A. Vaičiūnas

PARTIZANO PRIESAIKA.

Prisiekiu Praamžio Perkūno griausmais,
Prabočių senųjų kovom's ir skausmais;
Prisiekiu ant kaulų senų karžygių,
Ant jų kovose laimėtų žygių;

Prisiekiu šventaisiais žaliais ažuolais,
Prisiekiu padangių laisvaisiais arais,
Prisiekiu vaidylų karingais aidais,
Ugnies amžinosios liepsna pelenais.

Prisiekiu aš galėm's baisių visų
Ir pragaru žemės ir dvasiom's dausų,
Krauju iš lietuvių Tėvynės vaikų
Sibyriuje, Viatkoj ir karo laikų.

Prisiekiu aš meile savosios širdies
Ir dangiška saule, tamsybe nakties;
Prisiekiu verguvės prakeiktos kančioms,
Prisiekiu kalneliams ir pievoms plačioms:

Kad ginsiu Tėvynę savųjų krauju,
Kad ilgai nekėsiu Vilnijojej gaujų!
Kas Vilnių parduos nuo manęs nepabėgs,
Jo kūnas šmoteliais padangėn išlėks!

Kenčiu aš sukandęs dantis kruvinai,
Bet Judą kas laukia rytoj, ar žinai?
Jei žūti, tai žūti garbingai, šventai,
Jei reiks kas daryti, svarstykim rimtai.

—o—

J. Žvelgūnas

AŠ LIŪDNAS.

Nors meilūs, malonus balselis
Skamba, užgavus arfos stygas,
Bet mano sielos nelinksmina jis,
Nes širdį man spaudžia skausmas ir vargas...
Ir kur tiktai einu laimės ieškoti,
Kur vargą ir bėdas pametus—
Viesulos, šmėklos pradeda kaukti—
Sumyšta ir žemė, ir dangus...

Kada pažvelgiu į tolių tolių—

Vien vargą, netiesą matau...

Virpa širdis ir verkti noriu...

Vargo jūra vis šėlsta labiau...

Ar išsklys kada tamsieji rūkai?..

Ar sutrūnys vargo retėžiai?..

Ar suskambės širdy džiaugsmo varpai?..

Kada gi aš džiaugtis galėsiu?..

Ar išliesiu aš kartybių taurę

Pasėmęs iš nerimo bangų?..

Ar išvysiu palaimos saulę

Sušvitusią iš vargo griuvėsių?..

Rokiškis, 28-I-1925.

Sulietuvino A. Matutis

Išganytojo Kryžiaus Atradimas.

Dviejų Veiksmų Istorinė Drama.

(Tęsinsys)

Antroji Vaidykla.

Aglaja: Dvidešimt kirčių kiekvienam, jeigu neišpildysime rūstingos mūsų ponios įsakymų. Juoba! nedrįstame neklausti. Bet gi Romos karalienė dabar turi pirmutinę šičia vietą ir vyriausią galę—aš girdėjau pačią Terenciją taip kalbant. Karalienė, kad ir gera ir maloninga, tačiau baisiai įtužo ir rūstinosi, kai pamatė tas pagoniškas stovyklas. Ir ji įsakė mums prašalinti iš salės. Vai! ką gi turime daryti? Iš visų pusių baimė apima ir purto mus. Juoba! kiekviena dieną verguvės pančiai smarkiau kankina ir skaudžiau suretėžina mane. Vai! žiaurusis likime, kam gi privertei mane patapti verge? (*Verkšlena.*)

Marcelė (*įžengusi, nepatėmyta*): Manding aš girdžiu graudų verkšlenimą? Kieno gi širdis perimta skausmais ir kančiomis, kad dūsauja ir lieja ašaras?

Aglaja: Tai tos, kuri negali reikalauti ponios pasigailėjimo. Aš esu tik vergė gubernatoriaus rūmuose.

Marcelė: Sakai, jog esi vergė? Tai tuo labiau užsitarnauji mano pasigailėjimo. Mes, krikščionys, nedarome tokių skirtumų, kad atskirai laikyti pagonus ponus ir tarnus, tačiau visus žmones imame ir laikome broliais ir seserimis vienoje Kristaus šeimynoje. Nesibijok ir pasakyk man, kaip turiu aš vadinti tave, kai susitiksiva Terencijos rūmuose?

Aglaja: Geroji ponija, mano vardas yra Aglaja.

Marcelė: Gražiai skamba. Tu, Aglaja, vadinsi mane Marcele. Aš trokštu dažniau sutikti tave. Ir abidvi turiva būti seserimis Kristaus meilėje.

Aglaja: Maloningos ponios gerumas užkariavo mane. Taip maloniai niekas dar neprakalbėjo į mane, nelaimingą vergę mergele.

Marcelė: Aglaja, aš netikiu, jog tu būtum verge; maloningas tavo balsas ir pagirtinas būdas apreiškia augštesnę kilmę ir tos rankutės, kurias laikau, matyti, tikrai nepripratintos sunkiam darbui. Pasakyk man, Aglaja, ar gi nebuvai laisva ir laiminga?

Aglaja: A! brangioji ponija tikrai atspėjai. Nevisada buvau verguvėje. Ne gimimas, tik nelaimė privertė mane patapti verge. Ir sunkūs retėžiai vargina mane.

Marcelė: Gal malonėsi apsakyti savo gyvenimo istoriją ir tuos prietikius, kurie taip pasmerkė tave?

Aglaja: Noriai apsakysiu maloningai poniai. Tačiau mano gyvenimo istorija per ilga ir nedrįstu šičia lukeriuoti, kad kartais nesugrįžtu rūstingoji mano valdovė pamatyti, ar pildomi jos įsakymai.

Marcelė: Ar žiauriai ji apsieina su tavim, Aglaja?

Aglaja: Vai! mylimoji, visai negalima įtikti jai ir ji tokia rūsti, jog visada esu baimėje, kad tapsiu bausta.

Marcelė: Tai tu nebeprisiliksi su ja. Ar gi nesidžiaugtum, Aglaja, kad aš pasirūpinčiau iš Terencijos gauti tavo paliuosavimą ir, kad būtum sykiu su manim?

Aglaja: O, brangiausioji ponija! tai pripildytų mano širdį tikrąja laime. Aš gi tarnaučiau poniai ištikimybėje ir meilėje visą savo gyvenimą.

Marcelė: Tai ne to reikalauju iš tavęs, Aglaja; tu galėsi būti su manim, jeigu norėsi, kaip geroji mano draugė ir sesuo.

Aglaja: Maloningos ponios gerumas taip apvaldė mane visą, jog nerandu žodžių išreikšti savo dėkingumo mano geradariui.

Marcelė: Augščiausias skyrė mudviem susitikti ir sutapti, Aglaja. Aš ir-gi esu verguvėje; regėjimas atimtas iš manęs ir tamsa suretėžino mano akis. Aš reikalauju tokios draugės, kaip tu; ir, jeigu trokšti pasilikti su manim, tai pasiskubinsiu iš Terencijos gauti tau laisvę.

Aglaja: Brangioji ponija, mano širdis net pašoko iš džiaugsmo, girdžiant, jog apleisiu šį gyvenbutį, kuriame neapsakomai vargau ir kentėjau, kad dalintis meilium gyvenimu tos, kurią tikrai pamylėjau ir prie kurios dėkojančiai prisirišau. Vai, varge! vis-gi prisibijau, jog turėsiu šičia pasilikti.

Marcelė: Tu turėsi šičia pasilikti, Aglaja! Išsiaiškink. Aš nesuprantu tavęs. Ar gi pati abejoji į mano galę išgauti tau laisvę? Nesibijok; aš perstatysiu viską taip, jog Terencija nedrįs ir negalės atsisakyti paliuosuoti tave.

Aglaja (*nusiminusi*): Visas vargas ne su ja, mylimoji ponija. Yra kitokių kliūčių geradėjingam ponios sumanymui. Ir mano prievolė prilaiko mane pasilikti Palestinoje, kad duoti suraminimą ir paguodą nelaimingiesniam už mane.

Marcelė: Ar gi tikrai? Kas gi tas nelaimin-

gesnis, kurs reikalauja tavo globos?

Aglaja: Tai mano tetušis, esąs nelaisvis vergas Judėjoje. Jis ir visa jo šeimyna tapo pavergti paskutiniame Graikų sukilime prieš Romėnus uzurpatorius. Pirmiau gyvenome laimingai, nes Dievas buvo mus apdovanojęs turtais ir garbe; tačiau vieną gražią dieną atimta ir išplėšta iš mūsų viskas, ką tik turėjome brangaus gyvenime, o žiauriausia, jog tapome atskirti nuo kits kito. Tetušį ir mane parduota vergais Romos gubernatoriui Judėjoje. Ir mano likimas, kad ir nelemtas ir apverktinas. tačiau teikė man vieną džiaugsmą būti netoliese mylimo mano tetušio, kad suraminti jį, prigelbstant jam pakelti žiaurųjį jungą ir pakęsti kentėjimus. Tai delto negaliu aš apleisti jo.

Marcelė: Aš pagerbiu tavo prisirišimą prie tetušio, brangioji Aglaja, ir niekada nedrąsinačiau tavęs apleisti jį. Tačiau, turiva surasti priemonių išgauti jo paliosavimą, sugražinant, jeigu ne turtus, tai bent pirmąją garbę.

Aglaja: Vai! brangioji ponija, jeigu savo širdingumu ir gerumu gali tai padryti, tai visur eisiu ir būsiu su tavim, pasirengus net mirti del tavęs, jeigu būtų reikalinga.

Marcelė: Aš nereikalauju kitokio atlyginimo, kaip tik to, kad būtum laiminga, branguole. Tačiau, neprivalova gaišinti laiko. Skubiai pasakyk man, kur gyvena ir dirba tavo tetušis.

Aglaja: Kas vakarą tetušis sugrįžta čia bendrai su kitais vergais, gi dienos laiku jis darbuojasi Romėnų viešioms darbams. Tačiau, nuo kurio tai laiko gubernatorius paskyrė jį vyresniuju prižiūrėti kitus vergus, kad prigelbėjus karalienei Elenai iškasinėjimuose netoliese Kalvarijos kalno.

Marcelė: A! aš suprantu. Tai palaimintas darbas, Aglaja. Pačios tetušis turbūt nežino, kokį garbingą darbą atlieka ir, be abejonės, mintija, jog prispirtas dirbti ir darbas yra nepakenčiamas. Aš gi prakalbėsiu į viršininkus ir pamatysiu, ką galėsiu padaryti, kad paliosuoti tavo tetušį. Nenusimink ir būk drąsuolė, mane drauge. Tavo širdingi troškimai išsipildys pirm saulės nusileidimo. Dabar gi nulydėk mane į Terencijos rūmus ir paliksi mane vieną, kad galėčiau suprantamai išdėstyti jai viską ir išgauti laisvę.

Aglaja: Aš nebeišmanau nei kaip atsidėkoti geradėjingai poniai. Ir Visagalis tepalaimina ponią už visas geradėjystes.

(*Marcelė, lydima Aglajos, išeina.*)

Trečioji Vaidykla.

(*Karalienė Elena įeina su savo palydovėmis.*)

Karalienė Elena (sėsdama): Mūsų užsibriežimų vos dalelė atsiekta ir kvepuojame tyruoju

oru Šventosios Žemės, kur kiekvienas vėjelio pūstelėjimas mums primina mūsų Išganytojo gyvenimo kokį nors garbingą atsitikimą.

Teodora: Tikrai. Mes negalime žengti vieno kito žingsnio, kad nepalietus kurios nors vietos, aplankytos dievotųjų nesuskaitomų pilgrimų, atlikusių ilgas keliones, kad pagerbti tas garbingąsias ir šventąsias vietas.

Kornelija: Ar gi ne gėda matyti tiek daug šventųjų vietų, kurias išniekino Žydai ir pagonys? Ir išrodo, jog tam tyčia jie pasirinko gerbtinčiausias vietas, kuriose pagrišo žinyčias stabmeldybės plėtojimui.

Karalienė Elena: Vai! mano siela dega neapykanta, kai prisimenu tą pirmutinį reginį, kurį matėme, kai rįžomės kopti Kalvarijos viršunėn. Ir persiėmusios didinga pagarba šventajam vardui, buvome prisirengusios pulti keliais ir nubūčiuoti tą žemę, sumirkytą Išganytojo krauju. Ir ką gi pamatėme? Žinyčią, pastatytą nedorovės deivei Venus ir mūsų Išganytojo grabvietę, išniekinamą pagonų apeigomis.

Paulyna: Turime dėkoti Dievui, kad brangiosios karalienės dievota išvyka ir didingas triušas sugebėjo prašalinti stabmeldžių pagonų įsigalėjimą niekinti šventąsias vietas; gi mūsų kunigai maldomis ir šventomis giesmėmis aptyrino tas vietas, taip brangias krikščionių širdims.

Teodora: Taip. Ir, jeigu mūsų išvyka nebūtų atsiekus kitokio tikslo, kaip tik tą, tai turėtume pasidžiaugti, jog nuveikėme daug gero.

Kornelija: Tiesą. Toji mintis padrąsina mus ištesėti iki galui, kad ir nepasisekė kol kas atrasti tikrojo kryžiaus.

Paulyna: Vai! Kornelija, nekalbėk apie nepasisekimus; aš tikiu, jog garbingai atsieksime mūsų išvykoms užsibriežtą tikslą. Daug kliūčių ir pinklių nugalėjome, tačiau jų vis dar yra ir reikalinga prašalinti. Gerasis Dievas padės mums ir palaimins mūsų siekiams.

Karalienė Elena: Kalbi tiesą, branguole. Ir kol jėgos ir sveikata laikys mane, tai nepasiduosiu ir vyksiu savo užmanymus atrasti tikrąjį kryžių.

Teodora: Mes neatsiskirsime nuo garbingosios karalienės užsibriežimų, nes visos sudarėme įžadus neįžengti Romon iki neatrasime ir nepagarbinsime mūsų išganyto šventojo ženklo.

Karalienė Elena: Aš pagerbiu šventuosius jūsų įžadus, mylimos bendruolės, ir neabejoju, jog gausiai bus atlyginta jūsų pasiaukavimas.

Paulyna: Ar gi neįstabu, brangioji karalienė, kad mūsų pasirinkimai buvo tušti ligi šiolių? Juk Kalvarijos kalnas su savo apylinkėmis nėra toksai didis plotas, kad užviltų darbininkus atrasti tikrąją vietą?

Karalienė Elena: Aš prisipažįstu, jog esu susirūpinusi ir svyruojanti kas link darbininkų nepasisekimo atrasti Išganytojo kryžiaus. Jau keletas savaičių praslinko bergždžiame iškasinėjimų darbe; šventojo kalno kiekviena dalelė buvo išversta ir nesimatyti galimybės atrasti bent ženkle. Aš pati juk prižiūrėjau visus iškasinėjimus ir pasitikėjau krikščionims kariams, kurie rūpestingai prižiūri visiems darbams.

Paulyna: Ar gi maloningai karalienei niekada neatėjo į mintį, jog kartais gali pasitaikinti koks išgama, kurs trūkytų tikslą? Gal Krikščionybės priešai gamina pinkles ir daro kliūtis pakenkti šventojo kryžiaus atradimui?

Karalienė Elena: Aš mažiau mūsų priešų tokias pinkles. Manding dar nežinau, kas būtų tie slaptieji priešai.

Paulyna: Abejonės gimsta mano galvoj; tačiau neturėdama tikrų įrodymų—nedrįstu viešai išreikšti jų.

Karalienė Elena: Tu elgiesi išmintingai. Gi šį vakarą pribūk pas mane pati viena ir galėsi man išreikšti tąsias savo abejones.

Kornelija: Brangioji karaliene, Aglaja, vergė mergelė šiame gyvenbutyje yra už durų ir meldžia malonės pasimatyti ir kalbėti su maloninga karaliene.

Karalienė Elena: Įleisk ją tuojau!—Vergė Palestinoje! Ar gi ponams nebus galo taip pasmerkti kitą žmogų? Tai tikroji gėda ir balsas šaukiantis į dangų atmonijimo, jog asmenys, kurių sielos tapo atpirktos Kristaus krauju, kad būtų laikomi vergais—net šioje žemėje, kur Išganytojas mirė už visus ir parėdė visiems būti lygiais krikščioniškoje brolybėje ir meilėje. (*Aglaja įeina ir nusizemina prieš karaliene.*)—Prisiartink, mano kūdiki, ir nesibijok! Tu esi tarpe krikščionių moterų, kurios tikrai pasigaili tavęs ir maloniai užtars tavo nelaimėje.

Aglaja: Tai žinau, garbingoji karaliene. Aš prityriau, koks yra skirtumas tarpe tų, kuriems vergayau, ir, gerųjų moterų—esančių šalia tavęs ir išpažįstančių Krikščionių tikėjimą. Ir, kadangi aš myliu ir gerbiu maloningą karaliene, tai dėl tos priežasties šiandien meldžiu malonės pasimatyti su karaliene ir pasikalbėti.

Karalienė Elena: Gal nori prašyti kokios nors malonės? Jeigu rūpinies gauti laisvę, Aglaja, tai šiuomi darau tave laisva.

Aglaja: O! ne, maloninga karaliene; ačiū gerumui tos malonios neregės mergelės, kuri iš Romos atvyko čia su karaliene, aš esu jau laisva. Ir pati neišmanau, kokiuo būdu ji peršnekėjo rūstingą mano valdovę; tačiau Terencija paliausavo mane ir pavelijo bendrauti su gerąja Mar-

cele. Žodžiais negaliu aš išreikšti savo laimės, bet gi pribuvau ir atsiduodu, kad darbaiš parodyti savo dėkingumą ir ištikimybę.

Karalienė Elena: Sveikiname ir priimame tave į savo tarpą, kaip vieną iš mūsų, Aglaja. Mano jaunuolės apsakys tau, koks garbingas uždavinys užima mūsų protus.

Aglaja: Aš žinau, brangioji karaliene; aš žinau; ir delto pribuvau, kad pasakyti, kaip galima nelaukiamai ir tuojau atsiekti garbingą jūsų tikslą.

Karalienė Elena: Argi įtikėtina ir tikrai galima? Nelukeriuok, mano kūdiki, ir pasakyk visas žinias, kurių nekantriau jame išgirsti.

Aglaja: Maloninga karalienė privalai žinoti, jog darbininkai samdyti darbams ne visi yra ištikimi karalienei. Tarpe jų yra išdavikų, papirkėtų Romos auksu, kurį prisiuntė pagonys kriviai.

Karalienė Elena: A! aš prisibijojau panašios niekšystės. Tačiau, kas gi tarnauja jiems, klaidinant mano darbininkus?

Aglaja: Tai viena pribuvusioji sykiu su karaliene,—toji tamsiaveidė mergelė, kuri dėvi rūbus puošnesnius už kitas ponias ir niekada nepribūna melstis sykiu su jumis.

Paulyna: Tai pagonų krivio Klaudijaus dukra, Reja. Aš gi baimėjaus jos kišimosi visur, tačiau nežinojau vyliugingo jos tikslo.

Kornelija: Vai! toji nedėkingoji vyliugė. Ji apturėjo ir gavo vien geradėjingumus iš maloningos karalienės.

Karalienė Elena: Nebemąstyk apie ją, branguole; tik, kaip reikėtų sunaikinti jos vyliugingus pasikėsinimus. Aglaja, pati galėtum gal suteikti mums svarbių naudingųjų žinių mūsų naudai. Tačiau, kaip gi sužinojai tas pinkles, kuriomis priešai rįzosi mums kenkti?

Aglaja: Nelaimingasis mano tetušis, maloninga karaliene, kaip ir aš—vergas ligi šiandienai, yra vienas darbininkų, kuriuos Romos gubernatorius Judėjai paskolino prigriebti karalienės pradėtiems darbams, sujaudintas neapsakoma laime, jog jis ir aš tapova laisvi, iš dėkingumo, įsakė mani apreikšti karalienei apie suokalbį, kurs kenkia karalienės užmanytiems darbams.

Karalienė Elena: Begalo esame dėkingos tavo tetušiui. Gi žinoti priešų niekingas užmačias, tai lygiai, kaip ir nugalėti jas.

Aglaja: Taipgi įsakyta man pranešti maloningai karalienei, jeigu pasiūstum pakankamai kareivių apginti ištikimuosius darbininkus, tai nevilkinant jie pristatytų karalienei tikrąjį kryžiaus medį. Mano tetušis ir keletas kitų gerai

zino, kur kryžius yra paslėptas ir, jeigu įsakytum, tai už valandos pamatytumėte jį.

Karalienė Elena (pasikeldama): O, didingasis džiaugsmė! O, Dieve! kurs teikeisi išklausti mano maldų ir troškimų, dėkoju Tau, kad pavelijai man sulaukti šios laimingos dienos!—Skubiai, mano draugės, sutvarkykite viską; išpuoskite šiuos rūmus gėlėmis ir žibančiomis šviesomis ir gražiausiais papuošalais atatinamai priimti brangiausią relikviją.—Aglaja, lydėk mane pas savo tetušį; aš pati prižiūrėsiu kryžiaus pristatymą. Ir niekas nedrįs pakenkti ištikimiams mano darbininkams, kai pati karalienė eis sykiu su jais; jų atlyginimas bus gausingesnis už teikiamus Romos krivių kyšius.—Aglaja ir Paulyna, skubėkime! (*Išeina.*)

Ketvirtoji Vaidykla.

(Pasilikusios visos triūsiasi puošdamos vidų ir tvarkydamos viską.)

Teodora: Pagalios išsipildė mūsų troškimai ir būsime laimingos pamatyti tikrąjį kryžių.

Kornelija: Kokia didinga malonė ir laimė teikta mums pirmutinėms pamatyti mūsų išganyto garbingąjį ženklą.

Sempronija: Tikrai gali taip sakyti. Aš gi visą savo amžių gyvenau Judėjoje, dažnai aplankydavau vietas pašvęstas Išganytojo buvimu, ilgėjaus ir troškau pamatyti tikrojo kryžiaus, tačiau niekada nesitikėjau, kad išsipildytų mano svajonės ir visos viltys.

Kornelija: Tai dievotosis mūsų karalienės ilgai projektuojami ir gaivinami troškimai, kuriems tik nesenai ir galutinai atsidavė ji įkūnyti tikrybėn.

Teodora: Kaip didžiai džiaugiuos, jog daryveno matyti išsipildant brangiausiems jos troškimams. Ir nereikalinga abejoti, jog visi krikščionys, nežiūrint rasės ir tautybės, užsiinteresavę mūsų užsibriežimais, dievotai ir iškilmingai pamainės tikrojo kryžiaus atradimą.

Kornelija: Aš trokštu mūsų laimę pranešti savo draugams Romoje. Mano troškimas yra, kad prisiruoštų ir prisirengtų iškilmingai pasitikti ir pritinkamai priimti tą brangintą relikviją į imperialinį mūsų sostapilį.

Sempronija: Aš atjaučiu ir suprantu tavo troškimą turėti ir laikyti pas save tą garbingą ir neįkainuojamą turtą, tačiau, mes, Jeruzalės krikščionys, apgailėstausime ir liūdėsime netenkant Išganytojo kryžiaus. Bet gi karalienė Elena tikrai užsitarnauja gauti tą kryžių ir pristatyti jį tą vietą, kurioje norėtų jį laikyti; tai būtų užmokesnis už jos rūpestingą triūsą atrasti jį.

Kornelija: Tikrai. Ir visi krikščionys teisingai pripažintų jai tą garbingą privilegiją.

Manding, imperialinė Roma, kur gyvena Bažnyčios galva, kur skaitlingi kankiniai praliejo savo kraują už nukryžiuotąjį Kristų, turi geras pretenzijas pasisavinti ir turėti atrastą Kristaus tikrąjį kryžių.

(Ieina Faustina, lydinti Marcele už rankos.)

Faustina: Aš žinojau, kad Reja, blogoji mergšė, pribuvo čion pridaryti niekšysčių.

Teodora: Taip, mažyte; tu buvai išmaningesnė už kitas vyresnes savo drauges.

Faustina: Aš sakiau, jog karalienė privalėtų ją įmesti kalėjiman, gi jūs manėte mane esant niekingą. Tačiau ji buvo nedoroji mergšė.

Teodora: Tai tiesa, Faustina; tačiau galime dabar atleisti jai, kadangi Visagalis parėdė taip, jog visi jos vyliugingi pasikėsinimai liko atidengti ir sunaikinti.—Brangioji Marcele, ar pati žinai džiaugsmingas naujienas? A! taip, tai ačiū tavo gerumui vergei Aglajai, jog išsipildė mūsų troškimai.

Marcelė: Aš džiaugiuos sykiu su jumis, brangios draugės, kad išsipildė jūsų visos viltys. Aš ir-gi esu išsiilgus nužemintai ir sutrinta širdimi pagarbinti atrastą šventąjį kryžių.

Teodora: Nungi laukiame kas valandėlė sugrįžtančios karalienės su brangiausiu radiniu ir štai tvarkome ir puošiame vidų garbingam priėmimui.

Kornelija: O! mano siela nerimsta sulaukti to momento, pažvelgti į mūsų atpirkimo šventąjį ženklą.

Marcelė: A! mylimos draugės, tikrai laimingos esate visos, galėdamos džiaugtis dangiškaja palaima pamatyti šventąjį radinį. (*Nuliūdusiai.*) Niekada pirmiau nesijaučiau taip skaudžiai nuskrįausta savo nelaime, netekusi regėjimo malonės.

Kornelija: Nesigriaudenk, brangioji Marcele, nes niekas nežino, kokias malones gausi ir apturėsi, paliečiant šventąjį kryžių.

Marcelė: Pamiršk mano silpnumus, branguole. Aš žinau, jog nepridera kryžiaus pilgrimui aimanuoti ir nusiminti, bet gi reikėtų tokioje valandoje džiaugtis nekalčiausiu džiaugsmu. Tikėk man, aš vis-gi laiminga, žinodama, jog paliesti šventąjį medį yra didingesnė privilegija nei užsitarnauju.

Kornelija: Brangioji Marcele, būsi pati pirmoji paliesti atrastą kryžių; aš žinau, jog karalienė suteiks tau tokią malonę; mes visos trokštame ir norime, kad taip būtų.

Sempronija: Tikrai, Marcele. Tai priklauso tau, neš, jeigu ne tu, tai gal niekada nebūtumėm atradę tikrojo kryžiaus.

Marcelė: O! jeigu būtų man leista bent syki

savo lūpas prispausti prie to šventojo medžio, tai galėčiau iš džiaugsmo mirti; tačiau, mano Dieve, leisk man gyventi, kad garbinčiau Tavo gailėstinumą. Kokia tai vidujinė atmaina reiškiasi mano sieloje vien priminant šventąjį kryžių? Manding išrodo, kad prisiartinus prie jo atsidarys mano akių užmerktos blakstienos ir aš regėsiu šventąjį kryžių, ant kurio mirė prikaltasis mūsų Išganytojas.

(*Įeina Paulyna.*)

Paulyna: Atrastas! atrastas! mano draugės. Darbininkai apreiškė karalienei viską; jie atidengė šventąjį kryžių, buvusį užslėptą uoloje ir nungi atgabena į šiuos rūmus.

Kornelija: O, džiaugsmingi įvykiai! Ačiū Visagaliui už šį atradimą.

Teodora: Patys angelai privalo šiandien džiaugtis sykiu su mumis.

Sempronija: Ar gi karalienė nesidžiaugė, kai pirmutinė išvydo šventąjį kryžių?

Paulyna: A! tikrai! Ji parpuolė keliais ir nenuilstomo triūso ekstazoje bučiavo šventąjį medį. Darbininkai rįžosi ją atkalbėti nuo maldingo garbinimo, sakydami, jog nesą tikri, kurs būtų Išganytojo kryžius, nes kitus du ir-gi radę šali- mais. Tačiau karalienė neatsitraukė nuo savo įsitikinimų, kadangi pirmasis atrastas kryžius buvo didesnis už kitus du ir turėjo tris kraujuotas žymes, anot padavimų, kuriose talpinosi įkal- tos vinys.

Kornelija: Visagalis nedaleis, kad dievota karalienė būtų apvilta.

Paulyna: Ne. Ji pati pareiškė, kad jos širdis sako, jog apkruvintas kryžius yra tikrasis; ir ji tiki, kad Visagalis kokiuo nors stebuklingu ženklu nurodys esantį tikrąjį kryžių.

Marcelė: Kas tai? Manding girdžiu eisenos žingsnius. Darbininkai atneša tikrąjį kryžių! Tai žinau iš mano širdies pagreitinto ir staigės- nio plakimo.

Paulyna: Tikrai! Karalienė pribūna ir su ja didi minia lydinti šventąjį kryžių. Tatai visos klaupkimės dievotai pasitikti mūsų išganyto garbingąjį ženklą.

(*Karalienė Elena įeina, paskui kurią eina darbininkai nešini kryžių, sekamai eina kunigai, akolytai liepsnojančiomis dervokšnėmis, mergaitės nešinos gėles, kiti dalyviai nešą palmas, ir t.t.*)

Karalienė Elena: Dievotai padėkite šį šventąjį kryžių ant išpuoštos atsparos, kur visi galėtų jį pagarbinti ir atiduoti pritinkamą garbę.—O, Dangiškasis Tėve! Aš dėkoju Tau, jog teikei man tokią malonę, kokios troškau visą savo gyvenimą. Aš tikiu, jog šis kryžius tikrai yra tikringasis, ant kurio Dieviškasis Sūnus mirė mūsų išganymui. Ir, kad būtų prašalinta visų tiki-

čiųjų abejojimai, tai iš Savo gerumo, suteik ženklą, kuriuo pažintume teisingumą. (*Ryški šviesa iš viršaus nušviečia kryžių.*) Matote, mano prieteliai! Dievas, kaip senovėje užtvirtino santarvę su savo žmonėmis skaisčia šviesa iš dangaus, taip ir šiandien siunčia stebuklingą šviesą trykšti kryžium, kad žinotume, jog tai yra tikrasis kryžius, kurio ieškojome ašarose ir maldomis atrasti.

(*Šviesa prasipiečia ir krinta ant galvos Marcelės, bestovinčios šalia kryžiaus.*)

Kornelija: Visagalis apreiškia ir kitą stebuklą. Tik pažvelgk į Marcelę, maloninga karaliene; visa ji dreba iš susijaudinimo.

Karalienė Elena: Marcelė, pasakyk, kokias malones tu gavai ir apturėjai iš dangaus! Ir, ar pati tiki, jog tai yra Viešpaties tikrasis kryžius?

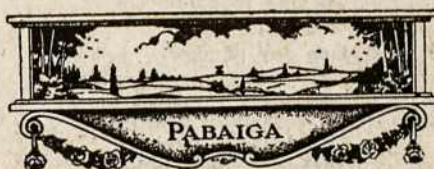
Marcelė: Taip yra! tikrai! maloninga karaliene. Kai paliečiau tą šventąjį kryžių, tai tamsumos retėžiai paliuosavo mano akis; ir, ačiū Visagaliui, aš regiu, aš matau mūsų išganyto simbolį.

Karalienė Elena: Dievas tebūnie pagarbin- tas už vėl parodytą savo galybę ir gerumą.

Agłaja: Didis ir Galingasis yra krikščionių Dievas, ir nėra kito geresnio danguje ir žemėje, kad garbinus šventąjį Jo vardą. Aš tikiu, mano Dieve! kad Tavo Dieviškasis Sūnus patapo žmogum ir mirė ant kryžiaus mūsų išganymui.

Karalienė Elena: Dėkokime Visagaliui ir garbinkime Amžinąjį Dievą už visas teiktas mums gailėstinumo ir neišpasakyto gerumo malones. Ir, dabar, galiu aš melstis ir maldauti sykiu su šventuoju pranašu Simeonu: "Nungi, atleisk, Viešpatie, savo tarną ramybėn, kadangi mano akys regėjo Izraėliaus išganyimą."

Regykla. — *Karalienė Elena ištiestomis rankomis atsikreipus į kryžių; Marcelė, rankomis apkabinus kryžių, prisiglaudžia; mažoji Faustina, suglaustomis rankutėmis, klūpo greta kryžiaus galo; kiti, įvairiai susispietę bei klūpią—pagar- binti tikrąjį kryžių.*

Beauty in Lithuanian Songs.

If the folk-songs of a race are the expression of its heart and soul, then Lithuanians are the simplest of all peoples. The lilts and rhythms which distinguish most of their dainos, astonish one by their naivete. And this despite the fact that the Borussian wing of the old Lithuanian tribes were somewhat affected by their contact with the more sophisticated Germans; while those who were nearer the Poles and Russians were unmistakably much influenced by Slavonic thought.

In many of the dainos the opposed qualities of the Slavs and Germans mingle. The sentimentality of the more Western race is tinged with the melancholy so characteristic of the Russians. But, in a majority of the Lithuanian folk-songs which have been handed down to us, there is a sincerity more child-like than one finds in some of the "lieder" of Franz and Schubert. The Lithuanian melodies and texts reflect the greys and greens of a depressing home-land, the mists of marshes, woods and wastes and lonely plains. They interpret nature in her calmer, humbler moods. In all is the suggestion of a life that rarely glows with sunlight. A life hedged in and barred from flaming joys. Vague yearnings for a brighter, broader existence mark the dainos. Love, as the Lithuanian minstrels paint it, is timid and plaintive as a rule rather than ardent.

Many folk-songs of the Baltic burtininkas (bards) voice a deep hunger for companionship and sympathy. In all there are more sighs and tears than smiles, and in few if any are there signs of humor. They sing of orphans seeking comfort; of sisters stretching out their arms to brothers for protection against enemies; of sweethearts so ingenuous in their courtships as to be pitiful.

As an example of the Lithuanian love-song, take this fragment:

"Fain would I pray
From dawn till eve
To God to grant me
One little day,
One day of cheer
And glowing sunshine.

Then could I see
My dearest maiden
Wringing her clothes
Beside the pool.
And there I'd give her
My morning greeting."

In this, as in other instances, one hears the

echo of a hopeless undertone, and the resignation of a gentle, ill-used race. The prayer for sunlight is habitual and inherited from the first pagans who were led by fate or chance to choose their homes beneath grey, uninspiring skies.

Their Narrow Outlook. For many centuries the Lithuanians were divided from the outer world by the conformation of their country. Streams and morasses parted even tribe from tribe. And, of necessity their outlook became narrow. The landscapes which are pictured in their songs lack breadth and distance. Yet it is plain that they are dear to those who sing them. The nightingale and cuckoo charmed the rustics of the Lithuanian land more surely than they did the Italian peasants. Their horses, dogs and sheep, their farms and woods, to them are all full of interest.

But all one hears in the dainos is pathetic. Through all one feels the cruelty of life; the need of greater joy and space and sunshine. Tears, half repressed, well up in the dainos. In many, too, one finds obscure reverions to the old longings of the early Baltic settlers who worshipped fire and bowed their heads before the sun.

The doleful rue (rūta) has a more prominent place in the poetic flora of the Lithuanians than the white lily and the exuberant, blood-red rose. Of the trees, those chiefly favored by the anonymous "burtininkas" are the birch and maple, and the unattractive alder. Here is the opening of one short daina:

"The alder tree is growing—
White its blossoms, black its berries,
O, the berries,
The black berries!

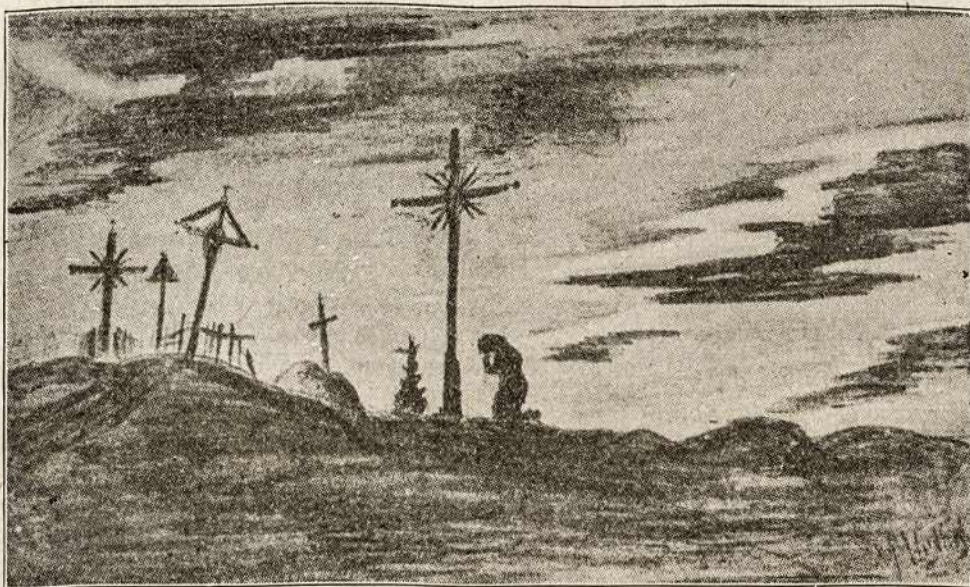
The dew falls on them softly,
Gleams, as on the verdant rue
Dewdrops on the berries,
Dewdrops on the rue!"

There is at least a hint at the poetic in this artless song:

"O nightingale,
Wee bird of cheer,
Why dost thou not
Sing all the day.

How can I sing
Throughout the day?
The herds have wrecked
My little nest!"

The rue (rūta) crops up again toward the end of this pathetic, though drab, ditty:

LITHUANIAN CROSSES.

In the above picture appear some of the crosses in Lithuania of which Stella Maris wrote in the last issue of "Vytis."

"A poor girl I,
An orphan sad,
Who all must bear,
By night and day.

O had I, had I,
But a mother,—
My mother, she
Would plead for me.

Long, long she has slept
Upon the hill.
Above her grave
Rue grows apace."

In the foregoing folk-songs, the simplicity of the ideas revealed disarms criticism. They are bare of all but the most primitive fancy. Yet, by their innocence, they touch the heart. There are sprightlier suggestions in a longer song which tells how all the beasts, and worrying insects, whether they be wolves, or dogs, or buzzing bees, or fleas, perform fitting tasks which Heaven has set for them. The wolves slay calves because "it is their task." The dogs defend the farms, for the same reason. The bee was bidden to sting ears and fingers. The fleas wake maidens to their mornnig work. And then in these quaint lines we get the moral:

"O men and women,
Consider the bee.
Ye also sting,
But ye sting the heart.
Show sweet compassion
To brother humans—
That is man's task!"

The frequent employment of diminutives in

the dainos makes it difficult in translating to do justice to the originals without lapsing into mawkishness. The beast and flowers, the youths and maidens, in the folk-songs of the primitive Baltic peoples, are referred to as "little cows" and "little dogs," as "roselets" and "lilykins," as "lasses and laddies." To Lithuanians this seems right and natural. To others it may smack of pathos.

At times the more modern of the burtininkas, and those especially who have been partly Germanized, resort to the ballad form, or something nearly approaching it. Here is one instance:

"As on I wandered
Over the meadow,
Over the meadow,
Through the young clover,

'Twas then I met
Two braw young laddies,
Two braw young laddies,
Right strapping brothers.

They bade me kindly
A glad good morning.
But ne'er I lifted
My wreathed brow."

Soon after the maid ran into a king's son—a Prussian. What followed, she takes pain not to make clear. But one suspects, from her ambiguous mode of narration, that she was not so coy as she would have one think her. Passionate love, of the kind the Latin's sing, must have seemed lawless to the inventors of the dainos. Yet, here and there, one stumbles on such reck-

less utterances as this, sung by a woman to her lover:

"Take the goblet in thy hand,
Thou whom in my heart I treasure,
Sit thee down, O my beloved,
Thou whom in my heart I treasure."

One of the most popular and ancient of the dainos deals with the story of a maiden who, like Melisande, in a careless moment lets her ring fall into a spring—under a maple tree. A young man, or a young god (he might be either), riding by on a brown steed, with golden trappings, comes to her assistance. What follows is, as usual, told but vaguely:

"Beneath the maple see the spring
Where the sons of heaven
In the moonlight dancing go,
With the gods' own daughters."

Perhaps the most ambitious, and beyond question the most literary, of the Lithuanian folk-songs is a symbolical lamentation of a mother whose dear daughter has just died. With no small eloquence it describes the funeral rites, the summoning of the dead maiden's bier, and her departure from her home for her last resting place. But, in this song, the mother always treats the funeral as a wedding festival. This sort of song is of the class named "raudos." The imagery of the bard who wrote the words is almost semitic. The mother calls her daughter her "white lily," her "red rose," her "fragrant clove," her "full-blown sunflower." She informs her that she has called together her family "with bells and organs." She bids her child bow her acknowledgments to her friends and neighbors for attending the festival in her honor. She speaks of the dead maiden's bridal robe and of her journeying from her home, alas, forever, while the guests sing songs to speed her on her way to "the land of souls."

"My little daughter," says the mother to her child, "thou bride among souls, I set thee free as a soul-bride. But never shalt thou come again to visit me. I shall see thee here no more."

The ideas which underlie the verses of this "rauda" may be unclear, but in effect they are poetic, and, when sung, with the right fervor and expression, the verses should be extremely poignant. The real beauty of the Lithuanian folk-songs was, till a hundred years ago or less, unsuspected and undreamt of by the great nations of the European world.

(The Booster.)

MŪSŲ PAGALBA LIETUVAI.

1914 m., didžiajam pasauliniui karui kilus, Lietuvos išeivijos tarpe kilo sumanymas stoti Tėvynei pagalbon, šelpti karo nukentėjusius ir tuo tikslu tapo suorganizuotas Tautos Fondas, kurio dėka virš 600,000 dolerių surinkta įvairiems Lietuvos šelpimo reikalams. Dabar, kada Lietuva jau stovi ant tvirtų nepriklausomybės pamatų, kada jau veda savystovį gyvenimą, amerikiečiai atlikę svarbųjį savo uždavinį, stoja pagalbon kritingiausioje Tėvynės valandoje ir dabar mes dar daug kame galime jai padėti, ypatingai pagelbėti jai sustiprėti finansiniai. Čia mes galime padėti depozituojant Lietuvos Bankan (Emisijos Bankan) po šimtinę, kitą dolerių ir tuomi sustiprinti Lietuvos Banko rezorsus. Lietuvos Bankas priima depozitus ir dolerio valiuta. Už depozitus ilgesniam laikui moka 5% ir daugiau, žiūrint sumos ir kokiam laikui depozituojasi. Pinigų nereikia siūsti Lietuvon, bet galima deponuoti Guaranty Trust Co., New Yorke, Lietuvos Banko sąskaiton, gi bankoje gautas kvitas persiūsti Lietuvos Bankan Kaune.

Kaip kiekvienam naujakūriui, taip ir valstybei yra be galo daug išlaidų, ypatingai Lietuva turi daug išlaidų panešti netekus sostinės Vilniaus. Kaunas, laikinoji sostinė—sostinei suvis neatatinka, čia valstybė neturi kur visų savo departamentų sutalpinti, reik statyti naujus namus. Bankrūtavus rusų rubliui ir Vokietijos markei visi krašto piliečiai paliko be cento ir čia reikėjo iš nieko pradėti, bet ačiū lietuvių apsukrumui ir taupumui, Dievui padedant, Lietuva įsikūrė savo banką, išleido savo pinigus—litus, kurie jau trečias metas kaip kursuoja tvirtai laikydamies 10 litų—\$1.00 kurso.

Taigi tie, kurie mano vykti Lietuvon arba ir nemanantieji vykti, bet norėdami pagelbėti Lietuvai, tai lengvai gali padaryti deponuodami depozitus Lietuvos Bankan.

K. J. Krušinskas,
Fed. Sekret.

—o—
Stasys Būdavas

PIEVOJ.

Kai saulutė rytą kėlės,
Lyg mergelė rausdama,
Štai pravirko pievoj gėlės,
Kai saulutė rytą kėlės.

Tviska, spindi rasuzėlės;
Džiaugsme pinasi gaida,
Kai saulutė rytą kėlės,
Lyg mergelė rausdama.

Papilė, 12-VII-1925.

Rašo Kun. Dr. J. Navickas,
Liet. Vyčių Centro Dvasios Vadas.

KAME MANO GYVENIMO LAIMĖ?

Tvirtumas.

Atatinkamai eiti savo kasdienines pareigas—Pareiga paeina nuo žodžio eiti ten kur reikia arba atlikti kas reikia (English—duty, t.y. due to somebody or due to something). Viršiausia kiekvieno žmogaus pareiga yra atiduoti garbę savo Kurėjui—Viešpačiui Dievui. Šitą pareigą mūsų šv. Bažnyčia šitaip aptarė: “Bažnyčios įstatytas šventes švęsk; sekmadieniais ir šventėmis Mišių klausyk.” Kadangi šv. Mišios yra viršiausia garbės atnaša Viešpačiui Dievui ir kadangi šv. Mišios yra žmogaus išganymo atkartojimas, todėl žmogus ir turi vieną pusvalandį šventdienyje pavesti Viešpaties Dievo garbei. Žmogus, kuris tingi atsikelti ir nueiti į bažnyčią, visiškai neturi ne tikai tvirtumo dorybės, bet jokios doro, nes tokiam išgverusiam tinginiui, užmirštančiam savo Leidėją Viešpatį Dievą, yra galimi visi prasikaltimai.

Toksai tinginys ne geriau atlieka ir kitas savo pareigas. Jeigu žmogus, imdamas pilną užmokestį, nesirūpina darbo atatinkamai atlikti; juo bodisi, kad tikai greičiau nuo rankų numestų, jisai prasikalsta ne tikai prieš tvirtumo, bet ir prieš teisingumo dorybę. Toksai žmogus savo gyvenime niekumet nebus sėkmingas, nes kiti, jį pažinę, vengs jojo kaip nepastovaus ir nepatikimo asmens. Kai kurie žmonės savo visą gyvenimą pasilieka bailiais (cowards), vengdami pareigos; užduoties, skausmo, nemalonumo, pasiaukojimo; skrupulingi, nepasitikimi, siūrapročiai ir t.t.

Atremti visas gyvenimo audras—Žmogaus gyvenimo keliai nėra rožėmis barstyti. Vargai, nelaimės, nepasisekimai taip ir vargina žmogų jo visą gyvenimą. Ne veltui žmonės savo gyvenimą čia ant žemės praminė ašarų pakalnė. Kartais tokia audra užėina, kuri visą žmogaus gyvenimą palaužia—sunaikina, kad jau rodos daugiau saulės spindulėlis jam šiame pasaulyje nešvies. Šituose tai visuose atvėjuose toji tvirtumo dorybė yra reikalinga. Žmogus, nors būtų ir narsiausias, sunkioje valandoje turi pakelti savo širdį aukš-

tyn prie Dievo, Kuris, būdamas galingas, yra tvirtumo Davėjas.

Uždegti žmogaus širdį naujų sumanymų vykinimu—Nėra jokios kitos dorybės, kuri būtų jaunimui taip artima, tartum sava, kaip tvirtumas. Kitos dorybės jaunime, kad ir šlubuotų, “jaunystė-kvailystė,” bet ne tvirtumo dorybė. Be šitos dorybės jaunimas negali apsieiti. Naujos mintys, užsidegimas, pasirizimas, platus užsimojimas—tai jaunimo darbuotės reiškiniai. Skaisčios prakilnios širdys, pilnos Dievo, tėvynės ir artymo meilės, gali visą pasaulį užkurti ir daug žmonijai gero padaryti. Bet šitą užsidegimą turi tvarkyti tvirtumo dorybė, kad jisai neišeitų iš savo rybų arba vėl neatšaltų per greitai, nedavęs jokios naudos. Jaunimas turi užtekinai dinamikos, kurią dorybė palenkia į statiką. Jaunikaitis ar mergaitė tuomet pasižymi tvirtumo dorybe, kuomet pasirodo esąs pastovus visuose naujuose sumanymuose (steady in every undertaking), pilnai įkūnydamas juos gyveniman, nes anot lotynų priežodžio “finis coronat opus”—pabaiga darbą vainikuoja.

Pagimdyti idealą, kuris palenkėtų žmogų į pasišventimą—Milžino dvasios darbas yra pats tikrasis ir aukščiausias tvirtumo dorybės pareiškimas. Dvasinis pageidimas stengiasi išlaikyti savo gyvybę narsumu. Bet kaip graikų filosofas Aristotelis sako—“yra dalykų, kuriuos žmogus niekumet neprivalo daryti—jisai verčiau turi mirti!” Šiais neleistiniais dalykais yra Dievo ir tėvynės išsižadėjimas. Verčiau mirti negu atsižadėti savo tikėjimo ar savo tėvynės laimės. Ir šitoji mirtis yra aukščiausias tvirtumo dorybės reiškinys.

Prakilniausias žmogaus veiksmas yra tobula meilė arba gailėstingumas. Žmogus daugiausia myli savo gyvybę ir daugiausia nekenčia skausmų bei mirties. Ir jeigu jisai aukoja už ką nors savo gyvybę ir sutinka mirti nors ir dideliausiuose skausmuose—toksai žmogaus pasielgimas yra prakilniausias, nes čia pasireiškia jo meilės tobulybė. Ir kadangi jisai pareiškia tiek narsumo, jisai parodo aukščiausią tvirtumo dorybės laipsnį. Šitaip pasielgė mūsų Išganytojas, aukdamas savo gyvybę už žmonių išganymą. Jo žodžiai: “niekas neturi didesnės meilės kaip tą, kad kas guldo savo gyvybę už savo prietelius” (Jon. 15, 13)—nebuvo tušti. Panašiai elgėsi visi šventieji kankiniai, kurie iš Kristaus meilės norėjo verčiau mirti ir dideliausiuose skausmuose negu Jo atsižadėti. Kankinys pareiškia aukščiausią tvirtumo tobulybės laipsnį. “Pavadink asmenį kankiniu, sako šv. Ambraziejus, tai didesnio pagyrimo nereikia.” (Šiandie ieškokime gausių pavyzdžių Rusijoje ir Meksikoje).

Panašus kankiniui pasielgimas yra kareivio mirtis kovos lauke. Šitą suprato ir senovės stabmeldžiai, kuomet sakydavo: „dulce et decorum est pro patria mori”—yra saldu ir prakilnu mirti už tėvynę. Čia galima prisiminti daugelis airių tėvynainių (pavyzdžiui, miesto Cork lordas pirmininkas McSweeney), kurie kovodami už savo tėvynės Airijos laisvę, liuosnoriai iš bado mirė kalėjimuose.

Čia reikia atminti, kad ne kiekviena liuosos valios mirtis yra tvirtumo dorybės reiškinys. Kuomet kriminalistas įeina į elektros kekę švilpudamas, arba kuomet atima sau gyvybę, jiedu nereiškia jokios dorybės. Gyvybę aukoti reikia turėti aukštas prakilnus tikslas, viršijęs patį žmogaus gyvenimą.

Su tvirtumo dorybe eina išvien ir kitos dorybės, būtent: ištvermė, kantrybė ir prakilnumas. Be ištvermės nerasi tvirtumo dorybės. Įpusėjus, darbas pamesti yra blogas apsiereiškimas. „Kas bus ištvermingas iki galo, tas bus išgelbėtas“ (Mat. 10, 22), sako Išganytojas.

Ištvermėje kantrybė yra būtinai reikalinga. Kaip kovoje, taip ir kalboje yra lengviau atakuoti—vesti ofensyvas. Bet tiktai tas kovą ar disputą laimi, kuris defensyvą išlaiko—kuris savo ištverme pergali užpuoliką. Daugiausia kantrybės reikia tiems, kurie dažniausia susiduria su kitais žmonėmis, nors kiekvienam žmogui reikia turėti užtektina kantrybės doza ir su pačiu savim. Kantrybė yra reikalinga namieje, mokykloje, dirbtuvėje, gatvėje, žaidime; vienu žodžiu visur, nes kaip mūsų priežodis sako: „kur nenuėisi, visur save rasi.“

Kantrybė pagimdo prakilnumą (magnanimity). Kuomet žmogus atleidžia ir užmiršta sau padarytas skriaudas, jisai pasiekia prakilnumo dorybės. Šitos dorybės prasmę galima paaiškinti sekančiu pavyzdžiu:—vienas tėvas turėjo tris sūnus, kuriuos išleido į pasaulį mokintis gera kitiems daryti ir įsakė po metų sugrįžti ir jam pranešti ką kiekvienas yra padaręs. Metai greitai praslinko ir sūnūs namo sugrįžo išduoti savo tėvui pasiuntinybės atskaitos. Vyriausias sūnus sakėsi matęs degančius namus ir išgelbėjęs iš ugnies vienos motinos kūdikį. „Taip kiekvienas žmogus galėjo padaryti“ atsakė tėvas. Antrasis sūnus sakėsi išgelbėjęs skęstantį žmogų. Jo tėvas ir jam panašiai atsakė: „Taip kiekvienas žmogus turėjo padaryti!“ Trečiasis sūnus pasisakė sutikęs savo mirtiną priešą patogiose aplinkybėse taip kad lengvai galėjęs jį užmušti, bet pasigailėjo jo ir jam visa dovanojo. „Tu sūnau, tikrai padarei prakilnų darbą, kurių retai teatitinka!“ pagyrė tėvas savo sūnų. Tai buvo aukšto prakilnumo pavyzdys.

Tvirtumo dovaną žmogui suteikia Sutvirtinimo Sakramentas (Confirmation). Iš šitos tai dovanos ir kyla tvirtumo dorybė, kuri pažeboja žmogaus dvasinį pageidimą ir sunaudoja jį žmogaus gerovei. Be šitos tvirtumo dorybės—reikšti drąsos daryti gera ir už tai kentėti—žmogaus gyvenimas būtų tuščias, be idealo, be tikslo, ir jojo tikyba tepasiliktų vien bergėdžias formališkas tepalaikyti bendriems santykiams.

Pasirizimai: Kiekvienas mokinkimės savo prigimtos tėvų kalbos; laikykime sau didžiausia negarbe nemokėti savos kalbos. 2. Stenkimės savo kasdienines pareigas atlikti kuogeriausia; iš to kiti mus pažins ir mus gerbs. 3. Niekumet pradėto darbo nemeskime. Toksai jaunikaitis ar mergaitė, kuris pameta pradėtą darbą, nesugebės gyvenime nieko gera padaryti. Tiktai „užbaigta darba vainikuoja.“ 4. Mes kiekvienas turime ydų. Jas visas prašalinti negalime. Todėl turime kovoti tiktai vieną ydą. Jeigu mes vieną pataisysime, galėsime lengvai ir su kitomis apsidirbti. 5. Auklėkime savo būdą. Pirmutinė priemonė būdo gerinimo—atleisti sau padarytas visas skriaudas ir įžeidimus—„priešas reikia nužudyti malonumu.“

—o—
Anūkas-Dainora

NEBAISU MIRTI!..

Kas bijo mirties, tas nemiršta,
bet stimpa. R. Str.

Nebaisu man mirti pasauly
Kur vargas, dejonės, skausmai.
Aš trokštu išvysti tik saulę;
Nebaisu tad mirti čionai.
Nebaisu, nebaisu man mirti,
Nes akys ištroško šviesos.
Gan priešais šmėklas bespirti;
Juk kūnas—tai pančiai sielos.
Sudiev, tu pasauli klaidingas,
Laimingai aš plauksiu į uostą.
Sudiev tau, tėveli verksmingas,
Kur' ašaros byra per skruostą.
Tu verki, raudoji sūnelio,
Kad jis jau apleis ir tave;
Nežina, jam laimė ant kelio
Užbėgo, tarytum sapne.

Didžiosios Britanijos parlamento butai turi 1,200 rūmų ir užima devynių akrų žemės plotą.

Suv. Amerikos Valst. moterys kasdien praleidžia apie \$6,000,000, kad pasigrazinus.

200 metų atgal New York'as turėjo mažiau negu 6,000 gyventojų, ir tai tų pusė buvo negrai.

Pastabos ir Apžvalga.

Neatsiliepia. Nežinia kodėl niekas neatsiliepia į atsišaukimą siųsti "Vytį" Vilnijai. Nenorėtume tikėti, kad vyčiams nerūpėtų Lenkijos pavergtų lietuvių tautinis judėjimas. Turbūt dar tebėra truputis to nerangumo kuriuo didysis karas daugelį mūsų stipriai surakino.

Redaktorius, kad ir moksleivis, skiria \$2.00 pusei metų prenumeratos. Kas daugiau atsiras užprenumeruoti mūsų organą lenkų priešpaudą kenčiantiems mūsų tautiečiams?

Lietuviai amerikony spaudoj. Įtakingas amerikony magazinas (žurnalas) Century, skiriamas daugiau inteligentinėms sferoms, lapkričio mėn. numeryj patalpino ilgoką Konrad Bercovici parašytą straipsnį, septynių puslapių, apie lietuvius Suvienytose Valstybėse (antrastė: The Lithuanians in the United States. *An Old Race on New Shores.*) Tame straipsnyje daroma apžvalga lietuvių visuomeninio, kultūrinio ir ekonominio gyvenimo.

Tie patys Lietuvoj. Kaune išeinančio dienraščio "Ryto" Nr. 237, spalį 27 d. yra skelbimas, kad tulame teatre rodo krutamųjų paveikslų veikalą Baltoji Sesuo (The White Sister) kuriame dalyvauja vaidila Lilijana Gyš (Lillian Gish). Pasirodo, kad ir mūsų tėvynėj žmonės gali naudotis tomis pačiomis progomis kaip ir mes, tik truputį vėliau už mus.

Svetimtaučio raginimas. "Garso" Nr. 45, lapkr. 5 d. š. m. aprašoma apeigos prie suteikimo Patvirtinimo sakramento Šv. Jurgio parap. bažnyčioj, Brooklyn'e. Patvirtinimo sakramentą teikė J. M. vyskupas J. E. Molloy. Jis taipgi pasakė pamokslą apie kurį "Garse" rašoma:

"Vyskupas pasakė ilgą ir gražų pamokslą. Džiaugėsi gražiu prirengimu vaikučių, ypatingai gražiu ir sutartinu poterių kalbėjimu lietuvių kalboj. Sakė, kad ir toliau jie nepamirštų savo tėvų gimtos kalbos ir tą šalį (Lietuvą), kuri daug vargo padėjo, iki išgavo sau nepriklausomybę. Kad ši jiems svarbi diena liktų jų atmintyje ir suprastų jos svarbą ir t.t."

Prie tokio gražaus svetimtaučio vyskupo paraginimo galite savo išvedžiojimus daryti, atsižiūrint į lietuvių išėivijos tautinį padėjimą.

Toj pačioj korespondencioj "Garse" priduriama:

"Šiame atvėjuj, daug nuopelnų priklauso vietos klebonui, kun. A. Kodžiui, nes šioje kolonijoje nėra nė parapiinės mokyklos, o vienok pavyzdžiu gali būti ne vienai parapijai, turint ir erdvas mokyklas."

Visa tauta gali pasidžiaugti tokių tėvynainių dvasiškių kilniais darbais.

Jaunuolės del pavardžių iškraipymo. Daug mūsų jaunimo mėgsta iškraipyti savo pavardes, paversdami jas į lenkiškas, vokiškas, itališkas, angliškas ir kitokių tautų. Kada ne kada kur būdavo girdėti balsas prieš tokį savęs nusavinimą. Ar toki balsai padarydavo įtakos į mūsų žmones, nežinia.

Paskutiniu laiku prieš pavardžių iškraipymą, arba keitimą, stoja jaunutės mūsų išėivijos jėgos. Šv. Kazimiero lietuvių Akademijos mokinių išleidžiamame žurnale, "Šv. Kazimiero Akademijos Aidai," Nr. 2, lapkr. mėn. patalpinta sekantis straipsnelis:

MAINYTI SAVO LIETUVIŠKĄ PAVARDĘ?!!

Kodėl pakeisti savo lietuvišką pavardę? Ar delto, kad svetimtaučiams persuaku tavo lietuviška pavardė ištarti? Ar delto, kad nori nusi-kratyti savo tautinės žymės? O rasi manai svetimtaučiai tave geriau įvertins su iškreipta pavarde? Gal manai užimsi žymesnę vietą šitaip panaikinęs savo tikrą pavardę?

Rimtai kalbant, kodėl dangstyti svetimomis pavardėmis? Ar kuo prasikaltai? Ar tavo tėveliai kuo prasikalto, kad gėda tau jų pavardė nešioti? Kodėl?... Kodėl slepies nuo mūsų mainydamas savo pavardę? Ar nenori, kad mes tavimi ir tavo gerais darbais džiaugtumės ir tave gerbtumėm? O gal manai, kad už tokį iškreipimą svetimtaučiai tave labiau gerbs? Ne!!! Greičiau jie tave įtars.

Jeigu teisinies, kad iš tikrųjų svetimtaučiams tavo pavardė sunki ištarti arba parašyti, tai štai ką reik daryt. Pirmiausiai, būk doras ir gerbtinas ir tuo įsigyk sau gerą vardą. Antra, iškilk savo gerais darbais, o tuomet pasaulis su pamėgimu minės tavo vardą. Pagaliaus, tas pats svetimtaučių pasaulis ir be tavo rūpesčio išmoks tarti tą tavo pavardę taip kaip tu nori—lietuviškai.

Tuomet svetimtaučiai tardami arba ražydami neiškraipys tavo pavardės taip kaip neiškraipė šių garsių veikėjų pavardės: Mendelsohn, Tschai-kowsky, Enrico Caruso, Jacques Cartier, Ayscough, Metchnekoff, Rembrandt ir daugybės kitų.

Dabar pažiūrėkim, ar yra kiek lietuviškumo šitose mūsų iškraipytose pavardėse.

Ashal—Auškalnis,
Gilbert—Gibavičius,
Grenich—Grinevičius,
Watkins—Vaitkus,
Dover—Dabrovolskis,
Allen—Aleliunas.

Junokaitė Valerija.

Kada mūsų jaunutės, būsimos inteligentinės jėgos, tokio tautinio susipratimo rodo, tai nereikia visai nusiminti del mūsų tautybės likimo Amerikoj—kad už gentkartės mažai jos ir pėdsakų beliksia šioj šalyj.

Nemažai mūsų tautos dėkingumo užsitarnauja Šv. Kazimiero Akademia už auklėjimą tautinio susipratimo mūsų jaunuolėse.

: SPORTAS :

RŪPINTIS BASKETBALLU.

CHICAGO, ILL. North Side. Kaip girdėti, L. Vyčių Chicagos Apskr. Sporto Lyga rengiasi prie basketball ir kol kas turinti šešis tymsus. Ir mūsų kuopai jau laikas rūpintis šiuo dalyku, nors ir nežinia, kada teks žaisti.

Koresp.

* * *
SVAIDININKUS GERBS.

CHICAGO, ILL. North Side. Liet. Vyčių 5 kp. rengia bankietą ir šokius Thanksgiving dieną, lapkričio 26 d. pagerbimui savo svaidininkų. Komisija, kuri susideda iš S. Martinkaitės, H. Paliulūtės, F. Andruskevičiaus ir P. Valaičio, kurie taip gražiai surengė buvusius Halloween šokius, dar sykį mėgins patenkinti vyčių prietelius-es rėmėjus.

Koresp.

* * *
KNIGHTS OF LITHUANIA OUT AFTER STATE AMATEUR NET TITLE.

WATERBURY, CONN. Down in Brooklyn, in the little outside district of the City of Waterbury, an amateur basketball team holds forth that gives promise of winning the city and state amateur title this year, which was held last year by the Hopeville Speedboys. The Knights of Lithuania five, coached by George Owl, Ashville's all-around star athlete, and captained by Joseph (Flash) Alexander of Leavenworth High fame, will represent the outside section once more, and amateur fans will have to sit up and take notice of a team that gives plenty of promise.

The Knight's quintet has speed to burn. The guards are on equal standing with the forwards in their floor work, so much so that both forwards and guards could be changed during a game without having any effect on the scoring. The pass work of the team is something to be admired. It is the lightning-like changes when attempting to score near their own basket that will give the fans a treat. The team has had experience, but with the coaching of George Owl they have risen to great heights.

In Captain Joe Alexander, the K of L five has a sure-shot for the basket. Followers of the Leavenworth High school team will remember the good work of the youngster, several years ago, when he was named a member of the all-star tournament five. Alexander will hold down the right forward position.

Two other promising forwards are found in Peter Pranuls, who was named a member of the All-star tournament five at Chase Park in 1923, and Tommy Delinks, another scrappy youngster, who will fight it out for the forward position.

A former Laurel player, who is holding down a guard position on the team, is Johnny Fellon whose name appeared in the summaries of a number of Laurel games played last season. He is a little too fast for a guard, but the team itself has speed to burn.

The other guard position will be taken care of by Wenslow, a runner at the Boy's Club and Johnny Dulskis, a veteran of the K of L combination for the past three years. Both players lack the weight, but the poundage is not needed. However, one big youngster at guard berth is Harry (Dodo) Kenausis who played in many hard games last year, but who is expecting a banner year before him, under the tutelage of Coach George Owl.

The center position is well taken care of by Johnny Stankus, demon correspondent, and a former K of L courtman. Stankus stands over the six foot mark, and his ability to jump is something to be admired. All in

all the team looks promising and they will have an opportunity to prove the same before a crowded house in the near future.

"With The Waterbury Amateurs."

Editor's Note: Some of the names appearing in the above communication are entirely foreign to a Lithuanian. We suppose that all the members of that basketball team are of Lithuanian descent. Then why exchange a nice Lithuanian name for an Anglo-Saxon or a Slavic one? Surely, that does not add any honors to such a Lithuanian-American, and a name of Anglo-Saxon, Slavic or any other origin is not any more American than is one of Lithuanian origin.

* * *
GERBĖ SVAIDININKUS.

CHICAGO, ILL. Spalių 21 d. Šv. Jurgio parap. svet., Chicago, Ill., įvyko L. Vyčių Chicagos Apskritis surengtas vakaras savo svaidininkams pagerbti.

Nuo to vakaro iki šiandienos nemaža laiko prabėgo, įspūdziai įgyti tame vakare jau gerokai išdilo, ir todėl to vakaro rengėjams kailis mažiau tebus pliekiamas.

Girdėti buvo, kad prisirengimo darbui negailėta jėgų. Norėtūsi tam tikėti. Gal komisija daug netikslų žygių darė ir tam savo jėgas eikvojo?

Vakaro pradžia skelbta 8 val., bet pradėta tik trupučiai prieš 10 val. Atėjus svetainėn, stovi ir stovi; nematant prisirengimų kam nors, išėini, pasivaikščioji, sugrįžti, ir dar stovėk. Ar komisija, rengėjai negalėjo pasirūpinti žaidimais per tą laukimo laiką? Arba ar negalėjo susieškoti pianistą-ę ir užvesti šokius? Ne tiek būtų įkirėjęs tas laukimas.

Tai buvo paprastos dienos vakaras. Susodino valgyti kuomet jau beveik laikas buvo eiti poilsiui del rytdienos darbo.

Pradėjus valgyti pradėta programa, kurios dalį sudarė tokios rimtos muzikalės jėgos kaip kompozitorius Ant. Pocius, įžymus dainininkas K. Sabonis, mergaitės dainininkės Aleks. Bereckaitė, nepriskaitant "Vyties" ex-redaktorių, advokato ir kitų kalbų.

Pradėta p. K. Sabonio dainavimu. Komp. A. Pocius pianu lydėjo. Kad ir tokio gabaus dainininko dainavimas ūpo neatitaisė, publikos pilnai nenumalšino. Paskui p. Sabonio dukrelė ir kitos dvi jaunutės mergaitės stebinančiai gražiai padainavo kelias daineles. Joms pianu akompanavo p. K. Sabonis.

Trumpai anglų kalba spyčiuką pasakė adv. B. Mas-tauskas.

Po to kalbėjo Vyčių Chicagos Apskr. pirm. Sedemka. Jis išdalino dovanas laimėjusiems svaidininkų rateliams. Dovanas priėmė ratelių manadžieriai. Jie taipgi ir po spyčiuką išrėžė. Susirinkusieji jų labiau klausė negu kitų.

Pirmą dovaną, \$75.00, gavo L. Vyčių 5 kp. ratelis, North Side, manadžierius—Justas Antanavičius; antrą dovaną, \$50.00, gavo Vyčių 14 kp., Cicero, manadžierius—Delgudavičius; trečią dovaną, \$25.00, gavo Vyčių 4 kp., 18-tos kolonijoje, manadžierius—Zeringas.

Duetą iš kelių atvėjų dainavo gerai žinomos dainininkės p-lės Al. Bereckaitė ir Valteraitė. Jiedviem pianu pritarė komp. Ant. Pocius.

Kalbėjo p-lė Dom. Gustaitė. Mažiau jos svarbiausia mintį pajudintą pastabose perėjime "Vyties" numerį. Ant palaipos klasinį šokį pašoko kita p-lė Gustaitė. Pianu jai lydėjo komp. Pocius. Spyčių rėžė "Vyties" ex-redaktorius Ig. Sakalas.

P-lė Bereckaitė dainavo, p. Pociui akompanuojant pianu.

Kalbėjo kitas "Vyties" ex-redaktorius Matas Zujus. Prakalbėję pasakė Vyčių spaustuvės vedėja p-lė Zof. Navickaitė.

Ant galo kalbėjo svaidininkų lygos pirm. Pr. Savickas ir rašt. Martinonis.

Programos dalyviai-ės stengėsi atlikti savo dalį kuogeriausia. Tokiu rengimu vakarų sunku bus gauti žmonių programas išpildyti kituose Vyčių vakaruose.

Iš svaidininkų ir kitų žmonių elgesio ir kalbų buvo girdėti daugiau nepasitenkinimo, prasto ūpo, negu geró. Nedatekliaus padaryta virš \$60.00.

Vakaro vedėjo draugas.

* * *

HOPE TO ATTAIN THEIR AIMS.

MONTREAL, CANADA. The question of sport has been discussed at various meetings, but always rejected with great opposition, due to the fact that there is a lack of enthusiasm. But eventually we have reached almost definite conclusions and the work of endeavoring to waken up some of the sleepy members of the 33rd Council has begun, and at this month's meeting it was again brought up, but, as usual, was unanimously vetoed, with the exception of a few members, that such a branch could not be formed. After a lengthy discussion, and supporting convictions that a sport branch is necessary in order to unite and draw to our organization the younger generation, it was left open for investigation and report at the next meeting.

We hope in the very near future to attain the aims which we seek and that it shall progress favorably.

Trops.

* * *

LIETUVOJE.

Futbolas. Kaune spalio 17 d., šeštadienį, "Makabi" I komanda savo aikštėje draugiškai rungė su Kybartų nugalėtoja "Sveikata," bet rungtynės pasibaigė labai nendraugiškai.

"Makabi" komanda, jau ne kartą pagarsėjusi, kaip be galo aktyvi, skandalingai tą kartą peržengė visas sportinio mandagumo ir drausmės ribas.

Žydai tikėjosi lengvai sumušti rodos menką provincijos komandą, ir prieš rungtynes iš anksto skaičiavo laimėtus golus. Bet lošimui prasidėjus, pasirodė, kad "Sveikata" labai sveikata ir lošia. Tvarkingai, drausmingai puola priešą, nesikarščiuodama gina savo vartus. Dažniau ir dažniau "Makabi" tenka iš paskutinių ginti savo vartus. 37-oj minutėj "Sveikata" pasiuntė pirmą golą į "Makabi" vartus ir kėlinys baigė 1:0 svečių naudai. Antram kėlinyje "Makabi" dėjo visas pastangas atsilošti, bet viskas buvo veltui. "Sveikata" vienodai rimtai atakavo ir neužilgo įvarė "Makabi" antrą golą. Žydai pakėlė erzelį ir iš karto pamišo: jau į galą nežiūrėjo nei korektingumo, nei taisyklių, by tik apgalėti. Kaž koks žydas Buršteinas tiek buvo didelis nuobradas, kad drįso kumštimi suduoti vienam kybartiečiui ausin.

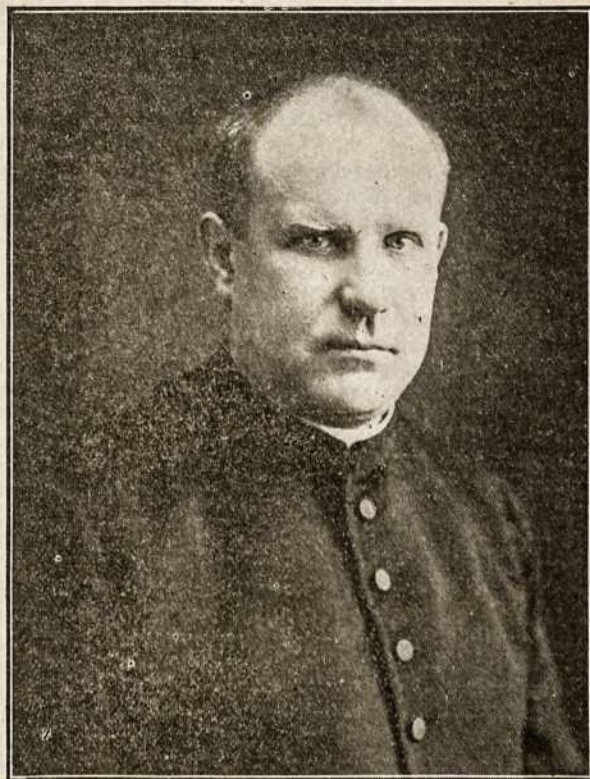
Galėjo kilti peštynės, bet kybartiečiai buvo tiek korektingi, mandagūs, kad "Makabi" išsišokimą praleido tylomis.

* * *

Kitos rungtynės. Kitą dieną, sekmadienį, Kauno futbolo nugalėtojas "Kovas" rungė su "LFLS." Abiejų komandų sąstatas buvo geras. Pirmas kėlinys baigė be rezultatų, nežiūrint, kad vienoje ir kitoje pusėje buvo gan pavojingų momentų.

Antram kėliny "LFLS" sekasi: ji visai lengvai įvarė du golu, dėka "Kovo" vartininkui p. Balčiūnui, lengvai galėjusiam tuos golus sulaikyti. Rungtynės baigė 2:0, "LFLS" naudai.

Dabar jau paaiškėjo Kauno futbolo pirmenybės: pirmoje vietoje "Kovas," antroje "LFLS," trečioje "KSK" ir ketvirtoje—"Makabi."

KUN. V. DRAUGELIS.

Nesenai iš Lietuvos atvykęs Tėvų Marijonų vienuolijos narys. Dabar užsiima tikybinėmis misijomis lietuvių kolonijose. Lietuvoj jis pasižymėjo kaip kalbėtojas, organizatorius, jaunimo mylėtojas. L. Vyčių Chicagos Apskrities susirinkime rugs. 12 d. sveikino vyčius nuo Mariampolės Apskrities pavasarininkų. Tamė pačiame susirinkime gerb. kun. Draugelis pasižadėjo vyčiams pasidarbuoti reikale į jį kreipianties.

Dviratininkai. Į Kauną buvo atvykę du keliauninkai aplink pasaulį dviračiais. Vienas jų—indusas Filis Dovar ir kitas austras Hustavas Stavjanik.

F. Dovar—energingas 27 metų vyras, sporto žurnalistas. Jis savo kelionę dviračiu aplink pasaulį pradėjo 1924 m. sausio 24 d. iš savo gimtojo miesto Bombėjaus—Indijoje. Per pirmus 10 mėn. jis savo "plieno žirgu" pervaziavo Indiją, Persiją, Kaukazą, Turkiją, Bulgariją, Serbiją ir Italiją. 1924 m. lapkričio 19 d. jis pasiekė Austriją. Čia prie jo prisidėjo drauge keliauti 19 m. jaunikaitis—Gustavas Stavanik.

Iš viso F. Dovar dviračiu padarė apie 26,000 kilometrų.

Taip toli keliaujant, neapsiėjo be nuotykių, pav., kartą F. Dovar buvo užpultas šernų, nuverstas nuo dviračio ir gerokai apkandžiotas.

Keliautojus Kaune priėmė L. Dviratininkų Sąjunga. Svečiai iškeliavo iš Kauno per Dancigą į Angliją. Iš Anglijos vyks Afrikon arba Amerikon.

Būdas davimo parodo charakterį davėjo geriau negu pati dovana. Lavater.

Laisve! Laisve! kiek piktadarybių yra papildoma tavo vardu. Mme. Roland.

Nuodėmė turi daug įrankių, bet melagystė yra tai rankinė kuri visiems tiems įrankiams tinka. Holmes.

Kas Jaunimo Veikiama.

L. VYČIŲ NAUJOS ANGLIJOS APSKR. SUVAŽIAVIMAS. Providence, R. I. Spalių 25 d. bažnytinėje salėje, įvyko pirmu syk L. Vyčių Naujos Anglijos Apskrieties pusmetinis suvažiavimas. Vietinė kuopa, vadovaujant pirm. Jadvygai Stoniūtei ir V. Stankui, matyt, stropiai prisirengė šį suvažiavimą patikti. Salė buvo išpuošta tautiškomis spalvomis, o prieky, didžiulės Lietuvos ir Amerikos vėliavos kabojo. Stalą puošė didžiulis gėlių buketas. Tokioj jaukioj atmosferoj, apskrieties pirm. V. T. Savickas atidarė susirinkimą ir pakvietė vietas gerb. kleboną kun. L. Kavaliauską atkalbėti maldą. Gerb. klebonas netik maldą atkalbėjo, bet dar rimtą mintingą prakalbėlę pasakė paliesdamas labiausia vyčiams rūpimuosius klausimus, k.t. ištautėjimą, organizacijos darbuotę ir k. Taipgi širdingai sveikino delegatus, linkėdamas rimtai svarstyti reikalus ir padarytuosius nutarimus būtinai gyveniman įvykinti. Elena Kiburiūtė, pakviesta, pačiupinėjo pianą ir pasigirdo žinomos melodijos. Visi sustojo ir, kaip išlavintas choras, užtraukė Lietuvos ir Vyčių himnus.

Taip patiestu pagrindu, susirinkimas ėjo prie kitų savo dienotvarkės punktų. Valdyba užima savo vietas. Pirm. Savickas, vice-pirm. išrenkamas V. Medonis, rašt. A. M. Šliūžiūtė, izd. K. Vinciūnas. Mandatams patikrinti ir įnešimams sutvarkyti A. Stašaitė ir A. Ivaška, tvarkdariu V. Stankus. Iššaukiami delegatai, o vietas vytės J. Dziukevičiūtė, Julė ir Teresė Dangveckaitės ir Jadvyga Stoniūtė prisega ženklelius. Delegatų užsiregistruoja: So. Bostono—7, Cambridge—11, Worcester—5, Norwood—9, Lawrence—5, Providence—7, svečių—10, kuriems suteikiama delegatų teisės. Viso—54. Neprisiuntė nei delegatų nei pranešimų Nashua, Atholio ir Montello kuopos. Pasveikinimą su įnešimais prisiuntė 2-ra kuopa iš Lewiston, Me. ir apskrieties dvasios vadas gerb. kun. P. Juras.

Išklausius įvairių raportų k. t.: gegužinės, organizatoriaus, seimo delegatų, atletų ir atlečių organizatorių, kuopų ir kitų ir juos priėmus eita prie naujų sumanymų ir įnešimų.

Nutarta: 1. Ypatingos domės kreipti į Vyčių organizacijos pašelpos skyrių. Tuo tikslu, kiekviena kuopa išrenka po vieną agentą, kuris eidamas per stubas su tėvų sutikimu įrašinėš čia augusius jaunuolius ir jaunuoles į tą skyrių.

2. Kad centras realizuotų aukso kardą.

3. Daugiau domės kreipti į sporto populerizavimą. Tuo tikslu sudaryti žiemos sezonu Basketball Naujos Anglijos kuopų lygą. Nupirkti "loving cup" ir paskirti čempionatą laimėjusiai kuopai. Vasarą panašiai elgtis ir su baseball'o komandomis. Tuo reikalu pasizadėjo darbuotis advokatas Vaškelevičius.

4. Darbuotis naujų narių vajuje, kuris prasidės su naujais metais. Organizatorius ir valdyba teiks kuopoms pagalbą ir patarimus.

5. Kad kuopos suorganizuotų debatų ratelius ir rengtų debatus, vienos su kitomis.

6. "Vyties" spaustuvės skolų mazinimui skirti visą pelną sekančios metinės gegužinės.

7. Gegužinei vietai surasti išrinkta Kalinauskas, Kašėta ir Stankus.

8. Paaukoti Lietuvos Ateitininkams \$10.00 kovai su anti-tikybiniais.

Vice-pirmininkės Elenos Stoškiūtės laiškas perskaitytas, kuriame atsisako nuo užimamos vietos, nes įstojo į Šv. Kazimiero Seserų Vienuoliją. Jos vieton išrinkta Elena Kiburiūtė, mokinė Naujos Anglijos Muzikos Konservatorijos.

Sekantį metinį suvažiavimą laikyti Cambridžiuje.

Tuomi šis gražus, pakilaus ūpo susirinkimas ir baigta atkalbėjus maldą.

Po susirinkimo vietas vyčiai tuoj pavaišino delegatus gardžiais užkandžiais. Laike vaišių buvo ir programėlis. Vietos vyčiai (tės) su savo dvasios vadu tikrai lietuviško svetingumo parodė delegatams.

Šipuliukas.

SCHENECTADY, N. Y. L. Vyčių 105 kp. rengia nepaprastą vakarėlį Šv. Kryžiaus parapijos naudai. Vaidins 4 veiksmų dramą "Motinos Širdis." Toji iškilmė įvyks lapkričio 15 d. 1925 m. Veikalas labai gražus, tikslas prakilnus. Verta visų paramos.

Suzinojės.

CHICAGO, ILL. Brighton Park. Jaunimas šį kart L. Vyčių 36 kuopos surengtame vakarėlyje, spalių (October) 28 d., gavo progą pasižokti, tiesa sakant, kukuruų pievoje. Mūsų McKinley parko salė buvo taip išdabinta. Salės gražumas, manome, tebėra visų atmintyje.

Ne vien salė buvo graži, bet ir jaunimo buvo labai puikaus. Šoko, linksminosi visi priderančiai. Tikrai manome, kad dar pirmą kartą matėme taip puikiai čia gimusį jaunimą bežaidžiant. L. Vyčių 36 kuopai už tai priklauso garbė.

Jaunimo buvo iš West Pullmano, iš Marquette Parko, ir daugiausia čia iš mūsų kolonijos. Manome, kad daugiau kitoms kuopoms reikėjo dalyvauti šiame vakarėlyje. Mes nežiūrime iš pinigiško atžvilgio, bet kad tie, kurie nebuvo pralaimėję nedalyvavę linksmame vakarėlyje. L. Vyčių 36 kuopa turi gerą reputaciją surengime vakarų pasilinksminimui, taigi tos reputacijos laikėsi, kai rengė minėtą vakarėlį.

Padėkonės dienos išvakarėse. Linksmesnį vakarėlį L. Vyčių 36 kuopa rengia Meldazio svetainėje, lapkričio (November) 25 dieną, tą vakarą prieš Padėkos dieną. Orkestra bus labai gera. Jaunime, nepamirškime.

Kringelis.

CICERO, ILL. Pasilinksminimas. L. Vyčių 14-ta kuopa įsijudino į darbą. Senesnieji ir naujesnieji darbuotojai-os sujungė jėgas ir dabar tik veizėk kaip dideli darbai bus pasekmingai nuveikiami. Pirmas viešas pasirodymas šį sezoną bus populiarumo šokiai kurie įvyks trečiadienyj; lapkričio (Nov.) 25 d., vakare 7:30, tą vakarą prieš Padėkonės (Thanksgiving Day eve.) dieną, Šv. Antano parap. svet., 15-ta g-vė ir 49-ta court, Cicero. Tame vakare draugiškai, linksmi laiką praleisite.

Old-timeris.

SO. BOSTON, MASS. Išvažiavo darbuotoja. Nese-nai išvažiavo Chicagon Alena Savilionūtė, ir įstojo į Šv. Kazimiero Seserų vienuoliją. Išvažiavo mažai kam žinant. Paliko dievobaimingus tėvelius ir sesutę lankančią High School. Elena buvo baigus Girls High school ir dirbo kaip stenografė.

Elena buvo viena pavyzdgingiausių šioj kolonijoj lietuvačių. Buvo tikrai tobulaus būdo. Savo sielos prakilnumu stebindavo netik namiškius, bet ir visus su kuriais tekdavo susidurti.

Nuo mažens priklausė prie Marijos Vaikelių dr-jos užimdama vietą vadovaujantiųjų tarpe. Dabar priklausė prie parapijos choro, Apaštalytės Maldos dr-jos Socialicijos ir L. Vyčių 17-tos kuopos. Vyčių kuopoje daugiausia darbavosi, nes buvo aktyvė narė kuopos teatralėj komisijoj, Literatiniame rately ir Debatų rately. Bet daugiausia turbūt darbo ir pastangų padėjo tai L. Vyčių 13-tojo Seimo rengimo komisijoj. Buvo tos komisijos raštininkė ir presos skyriaus narė. Veikė ir kituose tos komisijos skyriuose su didžiausiu pasišventimu. Taip veikdama, matyt širdy giliai paslėpusi nuo kitų, nešiojo savo pasirizimą, gyvenimo tikslą—pašvesti savo gyvenimą vien Dievo garbei ir lietuvių tautos labui. Ir to pa-

sirijimo nenuslopino nei pasaulio žibučiai, nei mylimų tėvų ašaros.

So. Bostono jaunimas neteko brangios narės ir tą giliai atjautė, tik to jausmo negalėjo išreikšti, nes Elena griežtai uždraudė sužinojusiems apie jos išvažiavimą, rengti išleistuvių vakarėlį. Žinoma skaudžiausiai atjautė tėveliai ir sesutė, kuriuos ji taip mylėjo. Jaunimui gi ji paliko pavyzdį ir inspiracijos kaip siekti prie idealo—gyvenimo tikslo.

V.

SO. BOSTON, MASS. Šis Tas. Prie L. Vyčių 17-tos kuopos priklauso daug moksleivių, kurie lanko aukštesnes mokyklas; pavyzdin, St. Kneizys—Šv. Jono Seminariją, A. Kiburiūtė—N. Anglijos garsiąją Muzikos Konservatoriją, Magdė Jankauskiūtė—Boston University School of Secretarial Science. Pastaroji savo gabumu High schoolėje laimėjo stipendiją (scholarship) šiai mokyklai. Antanas Ruseckas, bene populiariausias šios kuopos narys, išvyko net į New Hampshire valstiją mokintis. Lanko Šv. Mykolo kolegiją. Tą pat padarė ir Jonas Plevokas išvažiudamas į Šy. Anselmo Kolegiją, Manchester, N. H.

Čia pažymėta tik veiklesnieji nariai. O kiek lanko aukštesniausias mokyklas, tai neteko visų sužinoti. Jei čia suminėti pabaigę mokslus ims pavyzdį iš gerb. kun. Strakauskos, tai 17-tai kuopai ateitis šviesi.

Vytė vargoninkė. Cambridžiaus parapijos rezignavusio vargoninko V. Šereikos vietą užėmė Ona Grybaitė. Jai pagelbsti jos sesutė Margareta Grybaitė, žymiausioji N. Anglijoj lietuvių solistė. Jos abi yra narės L. Vyčių 17-tos kuopos. Abi yra lankiusios N. A. Muzikos Konservatoriją. Viskas puikiai vyksta. Linkėtina pasisekimo.

Ai.

DETROIT, MICH. L. Vyčių 102 kuopos choras, vadovaujant J. A. Blažiui, labai puikiai giedojo iškilmėse šventinant Šv. Antano liet. kat. bažnyčią spalį 25 d. Klebonu yra gerb. kun. I. F. Borcišis, didelis vyčių prietelis, darbuotojas.

Ši Vyčių kuopa taipgi paaukojo \$25.00 šioms iškilmėms. Nė jokia kita draugija neviršijo jos.

Kažin kodėl retai kas parašė mūsų organui "Vyčiui" žinučių iš mūsų kuopos darbuotės. Ar neverta tą dalyką pajudinti kuopos susirinkime? Westsaidietis.

SHEBOYGAN, WIS. Vakariene, prakalbos, agitacija. Spalį 24 d., L. Vyčių 51 kuopa surengė vakariene. Apie 8:30 val. jau buvo veik visos Sheboygano jaunimas susirinkęs. Atsilankė ir kitų svečių. Apie 10 val. atėjo vietinis klebonas kun. V. Daunoras.

Dvasios vadas kun. V. Daunoras atkalbėjo maldą. Prasadėjo puota. Gerai pasivalgius, vakaro vedėjas, kuriuo buvo Juoz. Austrevičius, pristatė kalbėti Vyčių pirminką K. Jutį. Šis ragino jaunimą rašytis prie Vyčių organizacijos. Buvo ir daugiau kalbėtojų. A. Stauckas, neseniai grįžęs iš Clevelando, kalbėdamas velino, kad 51 kuopa išaugtų kaip kad Clevelando 25 vyčių kuopa. Paskiausia kalbėjo kun. V. Daunoras. Jis aiškino Vyčių organizacijos tikslą ir ragino, kad Sheboygane gyvuotų stipriausia ir didžiausia Vyčių kuopa. Ragino visus ir visą jaunimą, kad visi nuo šio vakarėlio taptų Vyčių organizacijos nariais.

Po vakarienės ir tų visų prakalbų prasidėjo žaidimai. Tai tęsėsi ligi 12:00 val. Pasibaigus visi linksmi skirstėsi.

Reporteris.

ELIZABETH, N. J. Iš susirinkimo. Mūsų kuopos reguliaris antrasavaitinis susirinkimas įvyko 22 d. spalį, 1925 m., kurį atidarė su maldą gerb. kun. J. E. Simonaitis.

Pirmiausia svarstyta bėganti reikalai, toliaus eita prie priėmimo narių.

Raportas veikiančios komisijos rodė didelį pasidarbavimą. Komisijoj daugiausia darbo padeda p-lės E. Karvoliūtė, M. Martinkevičiūtė ir p. Vincas Stučka. Pik-

nikas nors per vėlai buvo garsintas, tečiaus skaitlingai žmonių susirinko, kas parodo, kad vyčiai yra remiami parapijos visuomenės.

Daug negirdėt apie mūsų kuopos nepailstančią darbuotę, bet pažvelgiant į trumpą egzistavimą, galima skaičytis laimingi kad vos metai praėjo, o narių pas mus jau yra apie 80.

Atjausdami reikalus ir norėdami nors biškį palengvinti sunkenybę parapijos visokių skolų, parengtas buvo balius, "Charity Dance," kurio įplaukos skiriamos bažnyčios fondui.

Darbininkai, kurie buvo apsiėmę dirbti, visi atliko savo pareigas kuogeriausia, ir kuopai yra garbė turėti tokius darbsčius narius, kurie prisidėjo prie šio baliaus įvykinimo.

Atletikos komisija pradeda judėti. Nariai neužilgo pradės žaisti "basket-ball," o narės rengiasi prie rudėninės kelionės, "hiking."

Dramos komisija irgi jau mano parodyti dramos vertybę. Dar nenori sakyti ką tokį vaidins, bet sako, kad visus elizabethiečius sujudins.

M. C. Vansavičiūtė.

SO. BOSTON, MASS. Vyčių susirinkimas. L. Vyčių 17-tos kuopos mėnesinis susirinkimas įvyko spalį 25 d., parapijos salėj. Buvo ypatingai skaitlingas. Pradėjo su maldą, kurią atkalbėjo gerb. kun. P. Strakauskas. Vedė pirm. V. Marcinkoniūtė. Neatvykusios nut. raštinninkės vietą užėmė Bronė Lukoševičiūtė. Protokolą perskaičius ir Teatralio Literatinio ir Debatų ratelių vedėjams išdavus raportus sekė įdomūs raportai iš L. Vyčių N. A. apskr. suvažiavimo, kuriuos išdavė Julė Babinskaitė ir B. Lukoševičiūtė. Skaityta kun. K. Urbonavičiaus laiškas parapijos fėrų reikalais. Priimtas. Fėrams paskirta \$10 iš izdo ir išrinkta dešimts apskrių darbininkų(ių), kurie pareiškė pasirijimą šmet sukirsti fėruose visas kitas draugijas ir kuopas.

Nutarta rengti šeimynišką šurum-burum vakarėlį su labai įdomiu programu ir užkandžiais. Tą vakarėlį rengti tuoj po Kalėdų prieš Naujus Metus ir vien tik nariams. Kurie nebus pilnai užsimokėję tie jame dalyvauti negalės. Tam vakarėliui surengti išrinkta komisija iš B. Lukoševičiūtės, J. Antanėlio, V. Medonio ir V. Marcinkoniūtės.

Šis susirinkimas buvo toks, kokio jaunimas senai pageidavo—trumpas. Atlaikytas į 45 minutes. B.

YOUNGSTOWN, OHIO. Pakrikę. L. Vyčių 111-ta kuopa narsiai darbuojasi. Štai jos veikimas:

Vasaros laike nedaug nuveikta, nes jaunimas buvo iškrikęs. Vieni buvo išvažiavę ant vakacijų, kiti pasilinksminimui eidavo į parkus ir susirinkimus mažai jų lankė.

Kita priežastis, tai kad buvo nesusipratimas tarp dvasios vado ir vyčių. Klebonas išpirmo norėjo išardyti vyčių kuopą ir suorganizuoti parapijinę jaunimo draugiją, bet jaunimas tvirtai prieš tai nusistatė. Atsitraukė nuo jo ir susirinkimus laikė kitose vietose. Vyčiai, neturėdami svetainės nė dvasios vado, pradėjo nerimauti ir kiti pradėjo nelankyti susirinkimų. Iš kitos pusės, klebonas pamatęs vyčių nusistatymą pasirijė grįžti prie vyčių ir darbuotis su jais, nes be jaunimo sunku kas nuveikti. Pasišaukęs vyčių atstovus pas save, išklaušė jų reikalavimų, ir išreiškė norą sugrįžti prie vyčių, ir vėl dirbti išvien "Dievo ir Tėvynės" naudai. Atstovai sutiko.

Sutarė. Sušaukėme vyčių specialį susirinkimą rugsėjo 6 d., į kurį visi vyčiai pribuvo. Dvasios vadas, pasveikinęs vyčius, pareiškė norą darbuotis su vyčiais ir, kaip dvasios vadas, patarė vyčiams įvykdinti sekančias rezoliucijas:

1. Įkurti L. Vyčių Knygyną visuomenės naudai;
2. Suorganizuoti Vyčių chorą—bažnytinį ir teatrališką;
3. Mokyti ir parengti teatrų;

4. Kad vyčiai kas antrą sekmadienį (nedėdienį) kiekvieno mėnesio eitų prie Šv. Sakramentų;

5. Kad vyčiai, kurie dirba, priklausytų prie savo parapijos mokėdami mokesčius;

6. Rengti daugiau privatinių vyčių gražių vakarėlių, kaip tai: "Card Parties" ir t.t.

Šiuos patarimus vyčiai labai entuziastiškai priėmė. Visi nujautė, kad asmenyį dvasios vado, gerb. kun. F. Alinsko, jaunimas turi tikrą vadą ir draugą. Žodžiu, mūsų dvasios vadas įkvėpė tvirto pasiryžimo dirbti didelius darbus ateityj. Susirinkimas buvo vienas gražiausių kokių yra buvę.

Knygynas. Pirmiausia pradėjome steigti knygyną. Daug sunkaus darbo turėjome. Nupirkome knygoms spintą (book case) ir knygų. Padarėme vaju del knygyno narių. Viskas sekasi iki šiol kuogeriausia. Turime vilties, kad lietuviai neužilgo supras vertę to knygyno ir remis jį labai.

Card Party. Rugsėjo 20 d. buvo surengta vyčių privatinė "Card Party." Susirinkusieji gražiai pasilinksmino su tinkamu ūpu. Visi tarėsi vėl neužilgo kitą toki vakarėlį surengti.

Teatras. Pradėjome mokintis sekančių gražių veikalų: "Nastutė," graži drama, ir "Kas Bailys," komedija. Yra gražus ir tinkamas būrelis išrinktas vaidinimui tų veikalų. Tikimės, kad gražiai nusiseks. Manome siūsti aktorius ir kitas vyčių kolonijas vaidinti.

Pranciškiškių vienuolyno vajas. Vietinė L. Vyčių kuopa prisidėjo prie sekančių katalikiškų organizacijų: S. L. R. K. A. 63 kuopa, Šv. Juozapo dr-ja (vyrų), Moterų Altoriaus ir Bažnyčios dr-ja, ir Šv. Pranciškaus Tretininkų dr-ja, po vardu "Y. L. R. K. O. Fed.," arba "Youngtown'o Lietuvių Rymo Katalikų Organizacijų Federacija," surengti prakalbas ir balių lietuvaikių seserų Pranciškiškių Vienuolyno naudai. Užkvietėme kalbėti gerb. kun. Matulaitį, seserų kapeloną. Laukiame gerb. kalbėtojo priėmimo mūsų pakvietimo ir atsilankymo į mūsų koloniją.

Turime vilties, kad ateityje daug daugiau nuveiksime. Valio vyčiai!

Redakcijos prierašas. Tikrai maloni yra žinėlė, kad Youngstown'o vyčiai ir gerb. lietuvių klebonas taip gražiai susitarė išvien dirbuotis. Tuo jie parodė, kad jų širdy kilnumas visa kita nugalėjo. Dabar jie galės džiaugtis puikiais vaisiais jų gražaus sutartino darbo.

CHICAGO, ILL. Debatai. "Ar Dora Auga Su Civilizacijos Progresu?" Šitą klausimą gvildens debatuose L. Vyčių 36 ir 112 kuopos. Teigiama—affirmatyvę pusę gins Vyčių 112 kuopa; neigiama—negatyvę pusę laikys Vyčių 36 kuopa.

Kadangi klausimas yra įdomus, kalbėtojai yra pasižymėję savo žiniomis toje srityje, tai ir debatai bus labai įdomūs, labai užimanti. Tą suprasdami rengėjai žada šitą minčių konkurenciją viešai surengti. Publika bus pakviesta. Įžanga visiems bus veltui.

Įvyks debatai pabaigoje lapkričio (November), McKinley parko salėje. Tikra diena ir valanda bus paskelbta dienraštyj "Drauge." Vytis.

PROVIDENCE, R. I. Čia kaip ir kitur yra draugių ir kuopų. Jų tarpe gražiai gyvuoja ir jaunutė L. Vyčių 103 kuopa. Turi apie 40 narių. Visi čia auge, išskiriant Vinčą Stankų. Tie patys ūriai sudaro ir bažnytinį chorą. Šipuliukas.

CLEVELAND, OHIO. Vakaras. Spalių 18 d. D. L. K. V. dr-ja surengė bizniavą vakarą. Visą programą išpildė L. Vyčių 25 kp.

Šį kartą buvo atkartota juokinga 2-aktė komedija: "Mulkinė ir Mulkintojai." Veikalas buvo atvaidintas gerai. Ko, ko, bet jau juokų tai buvo tiek ir tiek, kad net kai kurie žmonės iš juoko kuone patrūko, o ašarų irgi nemažai buvo išlieta.

Sekanti vaidilos dalyvavo vaidinime: Bauzokas—A.

Jakštas, Dirnakalis—J. Bleizgys, Alutė—M. Mikelioniūtė, Ligonis—A. Kunigiškis, o dar dvi roles vaidino, kurių vardai neteko sužinoti, J. Kuzas ir A. Buknys. Visi savo užduotis atliko kuogeriausiai, o ypač J. Bleizgys.

Taip pat buvo atliktas ir dialogas, kurį atvaidino p. E. Simonaitė-Kuzienė ir jos jauniausia sesutė p. V. Simonaitė. Dialogo vardo neteko sužinoti. Jis buvo atliktas neblogiausiai.

Šis dialogas inima savyje merginą ir vaikną; taigi merginos dalį atvaidino E. Kuzienė, o vaikiną, V. Simonaitė. Šios abi sesutės padainavo dar kelias liaudies daineles, kurios publikai labai patiko. Daugiau tokių drasuolių kaip šiuodvi!

Solo pianu gražiai paskambino būsimsis lietuvių Paderevskis—J. Baltrušaitis. Iš tikrųjų, nors Juozas dar jaunas, bet talentas pas jį tikrai yra didelis, nes tokius veikalus paskambinti, kokius atliko šį kartą—reikalinga gero pianisto. Brangus jaunikaiti, išnaudok savo gabumus, talentą.

Programos vedėju buvo F. Saukevičius. Žmonių buvo neperdaugiausia šiame vakare.

Ir vėl "nelaimė" L. Vyčių 25 kp. Tenka girdėti, kad vyte P. Urbšaitė ir J. Židonis rengiasi stoti į moterystės luomą lapkr. 26 d. Kas, kas, bet jau p-lė P. Urbšaitė yra 25 kp. tiek ir tiek visokių darbų atlikus, kaip tai: teatruose, be kurios, galime sakyti, nė vienas veikalas nebuvo atvaidintas; kiek aš atmenu, ji visuomet turėdavo roles ir nuo to Petronėlė neatsisakydavo. Nuo mažiausių dienelių ji ėmė dalyvumą vyčių chore; tai viena įzemiausių sopranų ir veikliausių kp. merginų. Ji daug yra pasidaravusi visokiuose kp. surengtuose piknikuose, vakaruose ir vakarėliuose. Šiais metais ji eina kp. nut. antr. rašt. pareigas ir taipgi yra narė veikiančios komisijos. Tai vyčių aukštinė idealistė, L. Vyčių 25 kp. narė, kuri visuomet buvo ne išorinė narė, bet tikrai vidujinė—dvasinė. Tai viena atsidavusių vyčiams darbuotojų. P-lė P. Urbšaitė bemaz-žo visi clevelandiečiai pažįsta kaipo vieną pavyzdingiausių Clevelando merginų.

Lai Visagalis laimina tave, brangi jaunuole, ir tavo seimyniškamė gyvenimėlyje!

Neprašyti svečiai. Nepersenai į Clevelandą buvo atsibaladojęs kokis ten Krikščiūnas, kuris save pasivadino "kunigu" ir jis manė pradėti mulkinti ramius Clevelando lietuvius žmones, kaip jam pirmiaus sekėsi tas niekšiškas mokslas skleisti clevelandiečių lietuvių tarpe.

Prieš keletą metų šis "kunigas" buvo užsidėjęs "bažnyčią" vieno žmogaus arklydėje, bet jo tai "parapijai" nubankrūtijus, jis irgi turėjo nėsšintis iš Clevelando ir per nekuri laiką nebuvo jo matyti mūsų kolonijoje. Ir dabar jam tas atsitiko—negavęs Clevelande sau pasekėjų irgi kuogreičiausiai išdūmė iš čionai, dar išvadindamas clevelandiečius "durniais" ir nesusipratėliais. Girdėjau, jog už tai "dėdės" buvo nusivežę į šaltąją.

Pirmajam "kunigui" nepavykus suorganizuoti "parapijos," vėliaus pribuvo Dilianis, kuris save jau pasivadino net "pralotu." Bet ir šiam tas pats atsitiko, kaip ir pirmajam. Clevelandiečiai ne toki kvaili duotis tokiems mulkiams mulkinti.

Vertėtų visose lietuvių kolonijose taip juos "maloniai" priimti. Kalbėjęs su "pralotu."

L. VYČIŲ CHICAGOS APSKR. PASILINKSMINIMO VAKARAS. Sulig apskrities nutarimo, išrinktoji komisija stropiai dirba ir jau turi pasamdžiusi vietą. Šokiai įvyks sekmadieny, sausio 10 d., vakare, 1926 m., Crystal Ballroom, The Great Northern Hotely, Dearborn ir Jackson g-vių.

Prašome visų kuopų tą vakarą nieko nerengti, o tik ruoštis į viršminėtą pasilinksminimą.

Tikiėtų galima gauti pas kuopų valdybas ir komisijos narius.

L. Vyčių Chic. Apskr. Reng. Komisijos vardu,
J. A. M.

ŽINELĖS.

L. Vyčių 4 kp. pirmininkas ir kitų katalikiškų organizacijų darbuotojas, St. Šimulis, užsidėjo biznį—siuvyklą, 1818 So. Halsted St. Jis siūva vyriškus ir moteriškus drabužius. Taipgi valo, prosija ir atlieka kitokius darbus.

* * *

Vyčių darbuotojas Al. Budris nusipirko valgyklą Roselande. Tai matyt, kad bridgeportiečiai netenka vieno darbuotojo.

* * *

L. Vyčių Chicagos Apskritis rengia šokius sausio 10 d. 1926 m., gražioj salėj, Crystal Ballroom, Great North-ern viešbutyj, vidumiestyj.

* * *

Dr. Jonas P. Poška, po savo sutuoktvių su p. Alb. Alaburdaite, apsigyveno Marquette Manor lietuvių kolonijoj, 6504 So. Artesian Ave. Marquette Manor vyčiai gali pasidžiaugti laimėję tą inteligentų darbuotojų šeimyną.

* * *

Lapkr. 4 d. iš Chicagos į Romą išvažiavo gerb. kun. Dr. K. Rėklaitis, buvęs dienraščio "Draugo" redaktorius. Romoj turbūt bus Jo Mal. Vyskupo Matulevičiaus sekretoriumi. Kun. Dr. Rėklaitis daug darbavosi L. Vyčių 112 kuopoj. Dienraštij ir visur kitur vyčiams rodė daug prielankumo. Linkime gerb. mūsų prieteliui, kun. Rėklaičiui, kuogeriausio pasisekimo jo naujame, bet sunkiame užsiėmime kuriam jis yra labai tinkas ir kur jo tėvynės meilės kupina širdis per didelius sunkumus galės nuveikti mūsų tėvynei svarbius, reikšmingus darbus.

* * *

Šiomis dienomis Ameriką apleido plačiai žinomas lietuvių darbuotojas, kun. A. Dexnis. Tėvynės meilė nusi-viliojo jį į Lietuvą, į tėviškę. Apie grįžimą Amerikon abejoja. Kun. Dexnis buvo Vyčių karštas prietelis. Linkime jam dar ilgaus gyvenimo ir pasekmingos darbuotės tautos ir Bažnyčios labai savo tėvynėj.

* * *

L. Vyčių 13 kp. (Chicago, Town of Lake) vice-pirmininkas, energingas darbuotojas, Kaz. Bartkus, pastaromis dienomis gavo liūdna žinią, kad jo mylima motinėlė mirusi Worcesterj, Mass. Vietos vyčiai reiškia jam gilios užuojautos.

Reikia pridurti, kad p. Bartkus yra čia aužęs, bet tėvynės meilės yra kupinas ir tą meilę link Lietuvos stengiasi darbais pareikšti. Jis dabar lanko elektros inžinerijos mokyklą.

—0—

HELP US BUILD A COLLEGE FOR THE LITHUANIAN AMERICAN YOUTH.

At the beginning of the great war there were in the United States of America about 750,000 Lithuanians. All of them were emigrants from their mother country Lithuania. During these last ten years the number has greatly increased, thanks to the large Catholic families.

The Lithuanian youth, on the whole, is endowed by nature with bright and intelligent qualities of mind. Their endeavors for higher education, endowed with such brilliant qualities as they are, offer us real hope for the glorious future of our nationality.

The Lithuanian Americans after the war have given many proofs of their benevolence and charity to the devastated and famine stricken mother country—the country of our fathers. Now the time comes to take care of ourselves. We pride ourselves of our large numbers, but what have we done to educate this coming generation?

It is true that our parochial schools are not inferior to those of any other nationality in America. But as

far as the higher education is concerned, we must admit that we have done nothing, except build an Academy for girls. What about our boys? Unfortunately, they have been neglected.

The Lithuanian Catholic Federation has taken up the matter. The Marian Fathers of Chicago were invited to establish a college for boys. The Fathers, realizing the great need of a higher educational institution for Lithuanian boys, accepted the invitation. They trust fully, that their efforts will be appreciated and supported by the generosity of the Lithuanian American people.

The Marian Fathers have bought a large farm 18 miles distant from Chicago. They have built the first building for the high school. But the progress of the whole work is hampered by the lack of means. This situation has forced the Fathers to appeal to your generosity to help them build the college for American boys of Lithuanian descent.

To secure the aid of benevolent benefactors, the Fathers have established a College Fund, which has been approved and blessed by the Right Reverend Bishop Matulevičius, Superior General of the Marian Fathers, residing at Rome. We appeal to you with the hope that you will cooperate with us in helping to build a College for Lithuanian American youth by becoming a member of the College Fund.

I. MEMBERSHIP.

Members are classified in the following order:

- a) Simple Benefactors—they who make any small donation;
- b) Yearly Benefactors—they who donate the sum of \$3.00 annually;
- c) Perpetual Benefactors—they who donate the sum of \$50.00. This donation may be given in small installments, in a short period of time;
- d) Honorary Benefactors—they who donate the sum of \$100.00. Also those will be considered honorary members who will enroll ten honorary members, or twenty perpetual members, or fifty yearly members.

II. BENEFITS.

All the Members of the College Fund receive the following benefits:

- a) Mass shall be said for all the Members twice a year—on Pentecost Sunday and on the feast of the Immaculate Conception of the Blessed Virgin Mary (December the 8th);
- b) Yearly, Perpetual and Honorary Members shall receive gratuitously the weekly periodical "Laivas";
- c) In case of death, two Masses will be offered for the soul;
- d) All Members, in proportion to their donation, shall be given a certificate of honor.

III. HOW TO BECOME A MEMBER.

1. Any one may become a Member either by joining a local branch or by writing directly to headquarters.
2. In enrolling directly, it is advisable to write out a money order, and to address a brief letter stating that the donation is made to the College Fund. If a subscriber enrolls other members, their names and addresses should be sent to the main branch.

MARIAN HILLS COLLEGE,

Rev. Father Director,

Hinsdale, Illinois

Many a genius has been of slow growth. Oaks that flourish for a thousand years do not spring up into beauty like a reed.
G. H. Lewes.

Kas Girdėti

NEPRIKLAUSOMOJ LIETUVOJ.

Lietuvių su lenkais derybos Luganoj, Šveicarijoj, del sielių plukdymo Nemunu nutrūko. Abi delegacijos išvažiavo pasitarti su savo vyriausybėmis. Lenkai perplačiai užsimojo savo reikalavimais.

Grįžo iš Amerikos. Jau sugrįžo iš Amerikos Dr. Kazys Pakštas, kuris yra pakviestas į mūsų Universiteto teologijos filosofijos fakultetą profesoriumi. Gerbiamas daktaras dabar parvyko vienas, palikdamas Amerikoje savo šeimyną, kurią mano pargabenti Lietuvon tik kitą vasarą.

Klaipėda. Šios savaitės pradžioje žymiai padidėjo laivų judėjimas mūsų uoste. Retai pasitaiko, kad žiemos uostas būtų pilnas didžiųjų jūros laivų. O ir kitose uosto dalyse dešimtis įvairaus talpumo laivų iškrauna ir įkrauna visokių prekių.

Kriminalinė policija spalį 16 d. Kretingoj p. K. Jugutį įtarią padirbinėjus dolerius. Tardomas sulaikytasis prisipažino dirbęs dolerius ir pareiškė, kad per visą laiką padirbęs 300 dolerių.

Naujas Lietuvos atstovybės Italijoj antrašas. Lietuvos atstovybė Romoj persikėlė į naują būstą, kurio antrašas toks: Legazione di Lituania, Via Nicolo Porpora, 20, Roma, (36).

Daug skaito. Ežerėnų miestas šį mėnesį prunumeruoja 443 egz. įvairiausių laikraščių, Gyventojų turi per 3,700, tad vienas laikraštis tenka 8—9 žmonėms.

Spalį 26 d. Griežionyse ties Traškūnais mirė žinojami visuomenės veikėja ir rašytoja Didžiulienė—Žmona.

Grįžo iš Amerikos. Spalį m. 23 d. vakare grįžo iš Amerikos Kr. D. P. Centro Komiteto pirmininkas Seimo atst. A. Šmulktstys, atstovavęs Lietuvą Vašingtono Tarp-parlamentinėj konferencijoj ir aplankęs su prakalbomis didesnes Amerikos lietuvių kolonijas.

Už Vilnių. Kybartų ir apylinkių gyventojų 2,000 minia, susirinkusi "Žiburio" gimnazijos salėj ir išklaušius pranešimus apie lenkų pagrobtą Lietuvos sostinę Vilnių, vienu balsu, be tikybos ir tautybės skirtumo, pareiškė lenkams del Vilniaus pagrobimo pasibaurėjimą ir nutarė prašyti vyriausybę imtis priemonių pagrobta Lietuvos teritorijai iš lenkų okupantų atvaduoti.

Į Kauną atvyko švedų laikraščių korespondentė p-lė V. de Pomian, kuri švedų vyriausybės remiamos švietimo draugijos Folkildingsvorbänd pavedama susipažinti su Lietuva ir grįžus į Švediją laikyti apie Lietuvą paskaitų.

Nauja studentų draugija. Universiteto senatas savo paskutiniame posėdy patvirtino Žemaičių studentų susivienijimo statutą. Tuo būdu Universitete įsikūrė dar viena draugija.

Nepaprastas arbūzas. Laivininkystės inspektorius inž. Šuipys savo ūkyj yra užauginęs 39 kilogramų arbūzą (kitur vadinamą dyną).

Granatos Klaipėdoj. Naktį iš spalį 16 į 17 d. kažkas įmetė į vokiečių laikraščio "Memeler Dampfboot" spaustuvę kelias granatas, kurios išardė duris, langus, o ir šiaip šį tą apvertė.

Dovana. Lietuvos Universitetas šiomis dienomis gavo iš Čikagos nuo Dr. Dovydo dovanų—balto metalo (panaši sidabru) monetą Aleksandro Makedoniečio laikų ir konservuotą raguotą rupūžę; pirmoji dovana pereina hu-

manitarinių mokslų muziejaus rankosna; antroji—zoologijos gyvulių muziejun.

Degtinės pardavimas didėja. Statistikos biuro žinomis, per šių metų 9 mėnesius valstybinis degtinės monopolis pardavė degtinės už 29,602,258 litų. Per tą pat praėitų metų laiką parduota degtinės 5.3 milijonų litų mažiau.

Tyrinėja Nevėžį. Vandens kelių tyrinėjimo partija šiuo metu tyrinėja Nevėžio vagą nuo įtakos. Nemunan (Babty) iki Kedainių garlaiviais. Dabar kliūdo susisiekti 3 malūnai, prie kurių manoma įrengti šliužai, ir be to, pagilinti vietomis Nevėžio vagą.

Klaipėdos lietuviai evangelikai steigia savo atskirą Klaipėdos Miesto Lietuvių Parapiją, nes ligšiol jie buvo laikomi antros rūšies parapijiečiais. Mat, ir Klaipėdoj, kaip ir Vilniuj, lietuviai kenčia nuo svetimų gaivalų (vokiečių).

Klaipėdos krašto karo invalidams šelpti kas mėnuo išleidžiama po septyniasdešimt tūkstančių litų.

LENKŲ PAVERGTOJ LIETUVOJ.

D-ras J. Basanavičius vis sirginėja. Prieš kelias dienas susišaldė ir apsirgo. Spalį 14 d. atvažiavo ir atsigulė lietuvių poliklinikoj, Liga nepavojinga. Gydytojai tikisi, kad gerb. daktaras netrukus pasitaisys ir galės darbuotis savo numylėtam knygynui mokslo draugijos bute.

Pažadai vėjais nuėjo. Varšuva buvo pažadėjusi Vilniaus kraštui suteikti 2 milijonus auksinų atstatymo reikalams. Savo laiku buvo daug rietenu del tų pinigų suskirstymo. Bet dabar delegatūra gavo pranešimą iš vieš. darbų ministerijos, kad tų pinigų nebūsią duota.

Lietuvių vargai. Vilnius, Bieciūnai, Zablatiškie vals. Švenčionių apskr. Pereitų metų rudenį čia atvažiavo valdiškas mokytojas ir pasisakė, jog jis mokysiąs vaikus lenkiškai, lietuviškai ir rusiškai (mat šiame sodžiuj yra ir rusų). Bet išėjo ne taip, kaip sakė. Nuo pat pradžios tas mokytojas, moko vien lenkiškai ir nežiūri vietos gyventojų reikalavimų mokyti lietuviškai. Šių metų pradžioj lietuviai padavė inspektoriumi prašymą, bet atsakymo ligi šiol negauta.

Išleiskus naujų įstatymų, kurie turėjo duoti platesnių teisių lietuvių kalbai teismuose, mokyklose ir šiaip valdžios įstaigose, lietuviai norėjo tuojau tuo pasinaudoti. Tarp kita ko padavė deklaraciją reikalaudami lietuviškos mokyklos Bieciūnuose. Nežiūrint visa to, tokios mokyklos neturi. To dar maža. Valdžia įtarė sodžiaus gyventoją Juozą Šamukėną, kad jis įkurstęs žmones deklaracijas rašyti ir net buvo suėmusi.

Steigiama Vilniaus vaivadija. Lenkų seimo administracinė komisija priėmė įstatymo projektą del įsteigimo Vilniaus vaivadijos. Panaikinama terminas "Valdžios delegatas" ir "Vilniaus administracinė apygarda" ir įvedama: vaivada ir vaivadija.

SVETUR.

Spalį mėn. 19 d. Latvių nacionaliniam teatre labai iškilmingai paminėta latvių dainiaus J. Reinio 60 metų gimimo diena.

Radio žiniomis, Prahoj įvyko nepaprastas nuotykis. Kaimietė moteris šoko iš antro namų aukšto ir užsimušė, bet tuo laiku gimes vaikas išliko gyvas ir visiškai sveikas.

Lenkijoje. Lenkai aimanoja. Lenkų spauda pastrauroju laiku labai liūdnai įvertina Lenkijos tarptautinę padėtį. Spaudos nuomone, Lenkijos Prancūzijos bičiulystė, Prancūzijai susitarus su Vokietija, turėsianti labai atšalti. Taip pat Anglijoje Lenkija neturinti meilės, nes Anglija esanti nepatenkinta Rusų užsienių reikalų komisaro Čičerino lankymosi Lenkijoje. Tuo tarpu Lenkija iš Vokietijos ir Lietuvos irgi negalinti laukti nieko gera. Prie viso to prisidedanti dar finansų katastrofa.

Susipešė "šlachetni" generolai. Pilsudskis laiškė Lenkų generalinio štabo viršininkui gen. Halleriui pavadinęs jį asilu, idiotu ir kvailiu. Jis taip pat pareiškęs, kad Hallerio sekundantus išmesias pro duris. Kadangi Pilsudskio, kaip maršalo, karo teismas teisti neturi teisės, o nuo dvikovos jis atsisako, tai susidarys labai įtemptas oras.

Latvių lenkų ūkio karas. Kaip jau buvo pranešta, Latvijos eksportas ir ekspedicija labai nukentėjo dėl mokesnio sunkenybių lenkų bankuose. Suerzinimas dar didėja dėl lenkų valdžios iki šiam laikui atsisakymo panaikinti įvežimo uždraudimą visai eilei latvių eksporto prekių arba taip pat panaikinti aukštus maito apsaugojimo mokesnius.

Latvijos pirkliai ir pramonininkai prašė Rygos finansinį imtis tokių pačių priemonių; tai faktinai reikštų latvių lenkų ūkio karą. Tuo tarpu lenkų prekių įvežėjai, ypatingai Rygos anglių firmos skuba užsakyti prekes pergabenti per sieną. Latvijos banko valdytojo ir latvių pirkliai organizacijos rūpesčiams pavyko išgauti iš lenkų latviams priklausančius 400,000 dolerių. Likusioji paskola 200,000 dol. bus padengta prekėmis ar šiaip kokiomis tikrenybėmis.

Višta keturiomis kojomis. Paukščių parodoje, surengtoje Rygoje paukštininkystės mėgėjų draugijos, buvo išstatytas fenomenas—gyva višta keturiomis kojomis.

RINKIMŲ REZULTATAI KLAIPĖDOJ.

Galutiniai rinkimų į seimelį rezultatai toki: lietuviškų sąrašų blokas gavo 2,501, autonominė sąjunga—536, darbo federacija—539, vokiečių vienybės frontas—58,067 balsų, komunistų du sąrašai—1,389 ir įvairūs smulkesnieji sąrašai—295. Iš viso visam krašte paduota 63,327 balsai, o buvo įtraukti į rinkimų sąrašus 77,411 žmonių.

Paaikėjo ir kiekvienai partijai tenkančių vietų skaičius. Lietuvių blokas gauna 2 vietas ir į seimelį praveda Brožaitį ir Alfredą Budrį iš Užbalių. Vokiečių liaudies partija gauna 11 vietų ir į seimelį praeina šie kandidatai: Krausas, Roge, Meieris, Rihtmeieris, Suhras, Gaidys, Forberckas, Gehlharas, Richertas, Liutkus ir Idželis.

Didžiųjų laukininkų susivienijimas gauna taip pat 11 vietų ir į seimelį praveda: Konradą, Rugulį, Gubą, Balčių, Pagalį, Haną, Butkeraitį, Von Dressler, Baltramiejų, Šimkaitį ir Joniškį. Socialdemokratams gavo 5 vietas; į seimelį praėjo: Kislas, Barčius, Plenys, Seevaldas ir Raušas.

Po vokiškų partijų vėliavomis į Klaipėdos seimelį yra įėję daug lietuvių, būtent nuo vokiečių liaudies partijos—Gaidys, Liutkus ir Idželis; didžiųjų laukininkų susivienijimo—Rugulis, Balčius, Pagalys, Butkeraitis, Baltramiejus, Šimkatis ir Joniškis ir socialdemokratams, taip pat, atstovaus lietuvių Barčius ir Plenys. Tuo būdu iš 29 atstovų lietuvių yra 14 ir kitų—15.

Dabar Klaipėdoje ūpas ramus. Vietinė spauda labai įvairiai reaguoja į rinkimų rezultatus. Socialdemokratams nusiminė ir gailisi susidėję su vienybės frontu. Separatiniai eidami į rinkimus, jie sakosi, būtų turėję daugumą.

Lietuvių spauda laikosi ramiai ir šaltai. Ji visus vokiečių veiksmus rinkimams besiruošiant, kaip atėmimą balsų lietuviams ir nedorą bei akiplėšišką agitaciją, laiko neteisėtais.

Kas Klausia-Tas Neklysta

(QUESTION BOX)

Klaus. Kam L. Vyčių organizacija reikalinga? **Abejūtis.**

Ats. Jaunimui ypatingai ir visiems aplamai. Žmogus yra ne tik protingas, bet ir draugiingas sutvėrimas. Jei Tamsta norėjai paklausti kokiam tikslui yra suorganizuota L. Vyčių organizacija, tai vieton atsakymo patariu perskaityti L. Vyčių konstitucijos I Skyr. (Article I).

Ques. What is the area and population of the Memel (Klaipėda) territory that was annexed to Lithuania in 1923? **Vytis.**

Ans. The area is 1,057 square miles; population, 138,530.

Klaus. Noriu išvažiuoti vienuolynan, bet mano tėveliai nusistatę neleisti, nes nori kad eičiau už vyro. Ką turiu daryti? **Bostonietė.**

Ats. Visiems reikia pildyti Dievo valią. Daugiau reikia klausyti Dievo negu tėvų. Ir ne nuo tėvų priklauso pašaukimas tan ar kitan luoman. Tamsta augink tą savo troškimą malda ir dažniais sakramentais ir būk tikra, jog Dievas šaukdamas savo tarnyston duos ir galimybių. Jei tikrai Dievas šaukia į dvasinį luomą ir sekis Dievo balsą ir pats pragaras nesulaikys.

Ques. Which is the leading industry of the United States: agriculture or manufacture? **K.**

Ans. Agriculture leads, but manufacturing is a close second.

Klaus. Kada lietuviai pradėjo siekti aukštųjų mokslų? **Giedrininkė.**

Ats. Antano Alekno "Lietuvos Istorija," puslapyje 164-me yra parašyta: "Lietuviai XV amžiuje jau lankė universitetus. Vienas iš Giedraičių kunigaikščių 1433 metais Krakovo akademijoje gavo magistro laipsnį. 1488 m. minimas Krakovo akademijoje kaip profesorius Andrius iš Svirės kunigaikščių ir kažikoks Adomas iš Vilniaus. 1490 m. vėl minima du lietuvių profesoriu. Tais pačiais metais užsirašė 7 studentai iš Vilniaus."

Ques. What does the word "Alaska" mean?

Zigmas T.

Ans. The word comes from a native Eskimo or Inuit word "Al-ay-eska," meaning Great Country.

Klaus. Kodėl kunigai draudžia šokius, o apie žaidimus nieko nesako? **Šokių mylėtoja.**

Ats. Todėl, kad kunigai rūpinasi amžinąja žmonių laime. Kunigai yra Kristaus tarnai ir Dievo paslapčių užveizdos. Prie kiekvienos progos privalo sėti sveikąją mokslą ir nurodyti pavojus. Amerikoj šokiai labai demoralizuoja, tvirkina jaunimą. Kunigai tad ir draudžia jaunimui lankyti šokių sales, kad neužsikrėstų nedorybėmis.

Žaidimai rečiau vartojami, mažiau yra ir pavojingi.

Ques. What do the words "A la mode" mean?

Lietuvis.

Ans. It is a French phrase meaning: according to the mode or fashion.

Klaus. Kiek narių (atstovų) turi Lietuvos seimas?

Petras.

Ats. 112.

Klaus. Kas parašė eiles kurios prasideda "Kol jaunais, o broli, sėk pasėlio grūdus ir dirvos ne'pleiski!" **Magdutė.**

Ats. Jas parašė Dr. Vincas Kudirka.

Ques. Does the K of L justify its existence?

S. V.

Ans. K of L is a moral body. Anything that tends to its ultimate end justifies its existence.

Klaus. Kam reikalingas kūnų iš numirusių prisikėlimas? Juk sielai ir be kūno užtenka amžinos laimės.

Ats. Dievas nori, kad ir kūnas už paneštus vargus, kentėjimus bei prisimarinimus tinkamą garbę gautų. "Žinau, sako daugkentis Jobas, kad mano Atpirkėjas gyvena, ir paskutinę dieną atsikelsiu, ir apsidengsiu oda, savajame kūne regėsiu mano Dievą."

Kūnas—tai pusė žmogaus. Jame siela lig kokiame namelyje ant žemės gyvena. Kelsimės iš numirusių, idant kūnas ir siela drauge apturėtų savo užmokesnį.

Klaus. Kuriais metais buvo išleistas pirmasis Lietuvos Statutas ir kur aš galiu gauti daugiau žinių apie jį.

Ats. Pirmasis Lietuvos Statutas arba Įstatymų Knyga buvo išleista 1529 m. Gražų pluoštą aplamų žinių paduoda mūsų istorikas Antanas Alekna. Skaityk jo "Lietuvos Istorija," pusl. 144-147. Gali gauti "Draugo" Knygynę.

Ques. Who are subject to the laws of fast and abstinence?

Mikutis.

Ans. 1. To the law of abstinence,—all who have finished their seventh year;

2. To the law of fast,—all who have finished their twenty-first year, and have not yet entered upon their sixtieth year.

Juokai.

KAD VISĄ DARBĄ ATLIKTŲ.

Pardavėjas.—Šita knyga atliks pusę tavo darbo.
Studentas.—Tai man greitai duok dvi.

* * *

Dėdė.—Juozuk, kuomi būsi, kai užaugsis?

Juozukas.—Aš būsiu filantropas. Tie žmonės matyt visad turi daug pinigų.

* * *

Mokytojas.—Kurioj savo kovoj žuvo Švedijos karalius Gustavas Adolfas?

Mokinė.—Aš esu tikra, kad paskutiniausioj.

* * *

— Ar girdėjai kokia didelė nelaimė ištiko p. Daugkalbiene?

— Na jau! Ar gal savo balsą prarado?

— Ne, dar blogiau? Jos vyras nustojo girdėjimo.

* * *

Mokytoja.—Ar žinai, kad kai atimi ką nuo ko tai mažiau pasilieka?

Mokinys.—O kaip apie lazdos du galu? Abu galu nupjauk ir vistiek du galu palieka.

* * *

— Juozai, kas yra patyrimas?

— Tai tas, ką gauni ko kito beieškodamas.

* * *

— Aš turiu vieną tų "siūtų" su dviem kelnėm.

— O kaip tau patinka?

— Nelabai gerai. Mat dvi poras kelnų per karštą.

* * *

Mokytoja.—Kvailiai gali duoti užklausimų į kuriuos kai-kurie išminčiai negali atsakyti.

Mariutė.—Ar tai delto aš negalėjau pereiti paskutinių kvotimų?

* * *

— Tai tu sakai, kad keli vyrai tau piršosi, rūščiai kalbėjo vyras.

— Taip keli, atsiliepė žmona, tiesą pasakius, nemažas skaičius.

— Kad būtumei ir ištėkėjus už pirmo pasiprašusio kvailio.

— Taip ir padariau.

* * *

— Girdėjau, kad baliavojojot pereitą naktį savo namuose. Delei ko taip linksminotės?

— Tai buvo paminėjimas dešimtų sukaktuvių mano žmonos sulaukimo 30 metų amžiaus.

* * *

Vaikinas: Aš užmokėjau penkis dolerius burtininkei vakar. Ji nupiešė tikrai tamistą ir pasakė, kad mudu susituoksiva metams neišėjus.

Mergaitė: Koks tu išlaidus esi! Aš būčiau tau tą patį pasakiusi už dyką.

* * *

Pietaujas (piktai): Pašaukit savininką tuoj! Čia mano sriuboj yra tarakonas!

Patarnautojas: Nieko negelbės, pone. Jis irgi jų labai bijo.

* * *

A SCHOLARLY BOY.

"Py Schiminy, how dot boy studies de languages!" is what a delighted elderly German said when his four year old son called him a bleary-eyed son of a saw-horse.

* * *

WONDERFUL FAMILY.

The little boy was greatly elated when informed by his mother that the liveliness of her hair as she combed it was caused by electricity.

"Oh, my!" he exclaimed. "Ain't we a wonderful family! Mamma has electricity on her head, and grand-ma has gas on her stomach."

* * *

JUST LIKE 'EM.

Mother sent John and the baby into the garden to play, but it was not long before cries disturbed her.

"John, what is the matter with baby now?" she inquired from her washtub.

"I don't know what to do with him mother," replied John. "He's dug a hole and he wants to bring it into the house."

* * *

BEDTIME.

"Paw?"

"Now what?"

"Why didn't Noah swat both the flies when he had such a good chance?"

"You go to bed, young man!"

* * *

CHARACTER ANALYSIS.

Mabel: Jack's a good fellow, but rather loquacious, don't you think.

Dorah: Yeah, and besides he talks too much.

* * *

TO KEEP IN TRIM!

Hannah: What fo' yo'-al readin' dat book on Physical Culture, honey?

Mandy: Ah's int'rested Ah is. Soon's Ah gits mah washin' done, Ah's gonna do dem ex'rcises!

* * *

ARE PARENTS PEOPLE?

Father (who has taken daughter to the play): I'm sorry I brought you now, Peggy. This is hardly a play for a girl of your age.

Daughter: Oh, I don't mind it, Dad! It'll probably liven up a bit before the end!

* * *

OF COURSE.

Visitor: Did any member of your family ever make a brilliant marriage?

Professor: My wife did.

TURINYS

NR. 20 (187)

	Pusl.
Prie apšvietos savaitės. Pr.	561
Po 20 metų apsilankius Lietuvoj. Kun. Pr. Vaitukaitis.	562
Eilės: "Palaimintas Žmogus." J. Naruševičiaus.	562
Garbė ir užmokesnis. A. Matutis.	563
Eilėraščiai: "Trioletai"—St. Budavo, "Geltoni lapai"— Žilvičio, "Garbė"—J. Naruševičiaus.	564
Ateitininkas. J. T. Smith. Vertė A. K. Tauragis.	565
A.L.R.K. Fed. rezoliucija amerikonizacijos klausimu.	566
Blaivus jaunimas—tautos ateitis. Kostas Gelvainis.	567
Eilėraščiai: "Vyturėliui"—J. Vyšnužio, "Nesiskubink" —J. Naruševičiaus.	567
Vagis. Pr. Genys.	568
Eilėraščiai: "Partizano priesaika"—A. Vaičiūno, "Aš liūdnas"—J. Žvelgūno.	570
Išganytojo kryžiaus atradimas. A. Matutis.	571
Beauty in Lithuanian songs. The Booster.	576
Eilės: "Pievoj"—Stasio Būdavo.	578
Iš Mano Sakyklos. Rašo kun. Dr. J. Navickas, L. Vyčių Centro dvasios vadas.	579
Eilės: "Nebaisu mirti"—Anūko-Dainoros.	580
Pastabos ir apžvalga.	581
Sportas.	582
Kas Jaunimo Veikiama.	584
Kas Girdėti.	588
Kas klausia—tas neklysta.	589
Juokai.	590

Paveikslai: 1. Inž. Balys Sližys (566); 2. Lietuvos
vaizdelis (569); 3. Lithuanian Crosses (577);
4. Kun. V. Draugelis (583).

"VYTIS"

4736 S. Wood St. Chicago, Ill.

LIETUVOS VYČIŲ CENTRO VALDYBA

DVASIOS VADAS: Kun. Dr. J. Navickas,
2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

PIRMININKAS: Dr. Mikas Bagdonas,
1689 Cambridge St., Cambridge, Mass.

VICE-PIRMIN.: Jurgis Vitkauskas,
108 Inslee Pl., Elizabeth, N. J.

VICE-PIRMIN.: Mok. Juzė Leonaitė,
48 Aetna St., Worcester, Mass.

RAŠTIN. ir ADMINISTR.: Pranas L. Savickas,
726 West 18th Street, Chicago, Ill.

IŽDININKAS: Antanas Valonis,
2201 West 22nd St., Chicago, Ill.

"VYTIES" REDAKTORIUS: Pr. Zdankus,
4736 So. Wood St., Chicago, Ill.

LEGALIS PATARĖJAS: Adv. Kazys Česnulis,
2201 West 22nd St., Chicago, Ill.

GYDYTOJAS-KVOTĖJAS: Dr. A. Jovaiša,
4449 So. California Ave., Chicago, Ill.

IŽDO GLOBĖJAI:

A. Rubliauskaitė, 309 S. Kildare Ave., Chicago, Ill.
A. Ivaška, 366 W. Broadway, S. Boston, Mass.
B. Rosenbergis, 94 Clinton Ave., Maspeth, N. Y.

SPORTO ORGANIZATORIAI:

Adv. St. Vaškelevičius, 4 Lafayette St., Worcester,
Mass.
Ad. Liutkiūtė, 129 Congress Ave., Waterbury, Conn.

REVIZIJOS KOMISIJA:

Kun. P. Vaitukaitis, 717 W. 18th., Chicago, Ill.
Pr. J. Paliulis, 2120 Alice Place, Chicago, Ill.
Alf. Panavas, 4601 So. Fairfield Ave., Chicago, Ill.
P. A. Sedemka, 6340 S. Albany Ave., Chicago, Ill.
St. Šimulis, 726 W. 18th Street, Chicago, Ill.

LITERATINĖ KOMISIJA:

Kun. K. Urbanavičius, 50 W. Sixth St., So. Boston,
Mass.
Kun. Pr. Strakauskas, 50 W. Sixth St., So. Boston,
Mass.
Apolonija Stašaitė, 11 Cross St., Norwood, Mass.
Stud. St. Kneizys, 308 E. 9th St., So. Boston, Mass.
Stud. J. Bulevičius, 144 E. 4th St., Homestead, Pa.

SPAUSTUVĖS VEDĖJA: Sofija Navickaitė,
4736 S. Wood St., Chicago, Ill.

L. VYČIŲ CHICAGOS APSKRIO VALDYBA. (Adresai susisiekimui).

DV. VADAS: Kun. J. Paškauskas,
12259 Emerald Ave., West Pullman, Ill.

PIRMININKAS: P. Sedemka,
6340 So. Albany Ave., Chicago, Ill.

VICE-PIRMIN.: S. Šimulis,
726 W. 18th St., Chicago, Ill.

NUT. RAŠTIN.: P. Laurinkaitė,
4343 So. Artesian Ave., Chicago, Ill.

IŽDININKAS: A. Valonis,
2201 W. 22nd St., Chicago, Ill.

IŽDO GLOBĖJOS: J. Ušeliūtė ir E. Brazaitė.
KORESPONDENTAI: S. Žibas, P. Gritėnas ir A. Budris.

L. V. N. ANGLIJOS APSKRIO VALDYBA IR ORGANIZATORIAI:

DV. VADAS: Kun. P. Juras,
94 Bradford St., Lawrence, Mass.

PIRMININKAS: V. T. Savickas,
427 E. Seventh St., So. Boston, Mass.

VICE-PIRM.: E. Stoškiūtė,
106 Dorchester St., Worcester, Mass.

NUT. RAŠT.: A. M. Šliūziūtė,
29 Montebello Rd., Jamaica Plain, Mass.

IŽDININKAS: J. Vinciūnas,
73 Webster Ave., Cambridge, Mass.

IŽDO GLOB.:

J. Plevokas, 948 E. Broadway, So. Boston, Mass.
K. Bakaveckaitė, 29 Clark St., Cambridge, Mass.

ORGANIZATORIAI:

J. Spranaitis, 118 Ames St., Montello, Mass.
Ant. F. Kneizys, 308 E. Ninth St., So. Boston, Mass.

Phone Boulevard 3302

**BRIDGEPORT
STUDIO**Jei nori turėti gražų natūralų paveikslą,
tai Tamsta nieko nelauk, tik ateik į**Bridgeport Studio,**O Stankus su savo palankumu ir
geru darbu Tamstą patenkins.**JOHN J. STANKUS**

3202 South Halsted Street

CHICAGO, ILL.

Telefonas Boulevard 1939

Dr. S. A. Brenza

Ofiso Valandos:

9 iki 12, 1 iki 3 dieną ir
6:30 iki 9:30 vakare

4608 So. Ashland Avenue

Netoli 46th Street

CHICAGO, ILL.

Phone Canal 7233

P. M. CIBULSKIS
MALIAVOJIMO KONTRAKTORIUSMaliavos, geležinių prekių (hard-
ware), sieninės popieros, maliavo-
tojams reikmenų. Langams už-
laidas dirbame sulyg užsakymo.

2338 So. Leavitt St.

CHICAGO, ILL.

New City Tire and SupplyDidelis rinkinys tajerų (tires), bate-
rijų ir kitų automobiliams reikmenų.

1702 West 47th St.

CHICAGO, ILL.

Phone Yards 6062 Notary Public

Norėdami pirkti, mainyti ar
parduoti namą, lotus ar bet-
kokį biznį visuomet kreipki-
tės pas**V. M. STULPINAS & CO.**Apart to mes siunčiame pi-
nigus Lietuvon, doleriais ir
litais, kurie yra išmokami
kiekviename Lietuvos pašte
ir banke. Taipgi parduoda-
me Laivakortes į Lietuvą ir
atvežame gimines iš Lietuvos.

Patarnavimas Greitas ir Teisingas

V. M. Stulpinas & Co.

3311 So. Halsted St.

CHICAGO, ILL.

Metropolitan Electric ShopIšvedžiojam vielas šviesai ir
jėgai. Elektrinės prietaisai
ir reikmenys. Pardavinėja-
ma Plaunamosios Mašinos,
Radio.

2215 West 22nd St.

CHICAGO, ILL.

Telephone Yards 1138

Stanley P. Mazeika**GRABORIUS**

Automobiliai visokiems reikalams.

3319 Auburn Avenue

CHICAGO

Phone Boulevard 5972

Hours: 8 A. M. to 7:30 P. M.

M. K. GASPER

SPECIALIST

Shingle Ladies Hair a Logical
Artistic way

3346 So. Halsted Street

CHICAGO, ILL.

Phone Boulevard 7314

Pristatome į Visas Miesto Dalis

S. Loveikis**KVIETKININKAS**NUSKINTOS KVIETKOS
Vestuvėms, Bankietams ir
Pagrabams Vainikai.

3316 So. Halsted Street

CHICAGO

Jagiello PharmacyReceptus pildome geriausiai, su
didžiausiu atsargumu. Užlaikome
visokių rūšių žolių ir kitokių
chemiškų vaistų. Taipogi turi-
me pilną eilę dalykų pasigraži-
nimui, gardžių kvapų-perfumų.

4559 So. Hermitage Ave.

Telefonas Boulevard 7078

Jonas Kazlauskas, Sav.**THE ROSEBUD****Beauty Shoppe****LIETUVĖ**Ekspertai atlieka garbiniavi-
mą (marcelling), plaukų da-
žymą. Vestuvių velionai yra
mūsų specialybė. Mes ap-
rengiam jaunavedę namuose.

1813 West 47th Street

Telefonas Lafayette 3417

Sekmadieniais rytą būname tik sutarus.

Remkite Biznierius, Kurie
Garsinasi "Vytyje"